

ΠΑΡΕΜΒΛΗ

Τεύχος 121 • Τιμή τεύχους: 3,5€

**Συνέντευξη με τον
Σεβ. Αρχιεπίσκοπο Αμερικής,
κ. Δημήτριο:**

**"Να δοθεί στη νέα γενιά η
δυνατότητα πραγματικής γνώσεως
του ουσιαστικού περιεχομένου
της χριστιανικής πίστεως."**

Ραδιοκαταγραφές

για νέους ακροατές που
δεν παραμένουν θεατές

Συνεντεύξεις

Ρεπορτάζ

Απόψεις

Γκάλοπ

...η ραδιοφωνική
συντροφιά της Χ.Φ.Ε.
καταγράφει
την επικαιρότητα!

Κάθε Σάββατο, 7-7.30μμ,
στους 91,2 fm της
Πειραικής Εκκλησίας!

...εδώ η φωνή μας
ακούγεται δυνατά!

www.xfe.gr

σταθερά στο μέλλον

Αναζητήστε μας και στο facebook:
"Χριστιανική Φοιτητική Ένωση"

επικοινωνία
xfe@xfe.gr

ηλεκτρονικές
εγγραφές στην

ΠΑΡΕΜΒΥΛΗ

ΤΟ ΜΠΛΕ ΠΟΤΗΡΙ ΤΟΥ HUNZIGER

«**Ό**ποιος κουράζεται για τον πλησίον του από καθαρή αγάπη, ξεκουράζεται με την κούραση. Αυτός που αγαπάει τον εαυτό του και τεμπελιάζει, κουράζεται με το που κάθεται», έλεγε ο Όσιος Παΐσιος. Πόση ανατροπή φέρει η πίστη στο Χριστό! Πώς να την περιγράψεις με «λογικά επιχειρήματα» σε κάποιον που δεν τη γεύτηκε; Να κενώνεται και να γεμίζεις, να μην κρατάς και να έχεις! Σ' έναν κόσμο που προσπαθεί να αλλάξει αλλάζοντας τα δεδομένα της οικονομίας, να αφήνεις την οικονομία του Θεού να αλλάζει την καθημερινότητά σου.

Σ' έναν κόσμο που βασίζεται στην εκμετάλλευση και στο συμφέρον, να οξυγονώνεται η ύπαρξή σου από την προσφορά και την αγάπη, χωρίς τη γκρίνια και τη μιζέρια. Να περνάς και η αγάπη του Χριστού να φωτίζει το περιβάλλον σου χωρίς να πεις κουβέντα. Κι όταν μιλήσεις, ο λόγος σου να είναι «άλατι ηρτυμένος», η κουβέντα στον αδελφό, στο φίλο, να νοστιμεύει την ζωή του, να τον μπολιάζει με μία σκέψη Θεού. Όχι τυπικά, παπαγαλιστικά, υποκριτικά. Βιωματικά, απλά, αρχοντικά. Πόσο τρέλα έχει η πνευματική ζωή. Άλλα μαθηματικά, άλλες συνθήκες πίεσης του εγωισμού και θερμοκρασίας της αγάπης. Σ' έναν κόσμο που έχει ως μοτο του το «άρπαξε να φας και κλέψε να χεις», να ζεις το «είδες τον αδελφό σου, είδες Κύριον τον Θεό σου».

Γράφει ο Έριχ Φρόμ: «Ίσως ο τρόπος ύπαρξης με βάση

το είναι μπορεί να περιγραφεί με τη βοήθεια ενός συμβόλου, που μου πρότεινε ο Max Hunziger: Ένα μπλε ποτήρι φαίνεται μπλε όταν το διαπερνάει το φως, που απορροφάει όλα τα άλλα χρώματα και δεν τ' αφήνει να περάσουν. Μ' άλλα λόγια, ονομάζουμε ένα ποτήρι "μπλε" ακριβώς γιατί δεν κρατάει τα μπλε κύματα. Το όνομά του δεν το παίρνει από κάτι που έχει, αλλά από κάτι που δίνει προς τα έξω». Έτσι και ο Σταυρός του Χριστού. Το όνομά του δε το παίρνει από κάτι που είναι, δηλαδή μέσο και σύμβολο μαρτυρικού θανάτου, αλλά από αυτό που εκπέμπει, αυτό που αναβλύζει από αυτόν, η ήττα του θανάτου, η αναστημένη ζωή, η αγάπη που κενώνεται, θυσιάζεται και αυτοπροσφέρεται δείχνοντας μας τον τρόπο που πρέπει να ζούμε την σχέση μας με τους ανθρώπους, όποιοι κι αν είναι, ό,τι κι αν έχουν κάνει. Ίσως ο επόμενος άνθρωπος που θα συναντήσουμε να πετροβολεί τραυματισμένος τον εαυτό του με τα λόγια και τις πράξεις του, να μην έχει τίποτα περισσότερο ανάγκη από το να γίνουμε ένα «μπλε ποτήρι του Hunziger» και να του προσφέρουμε ένα χαμόγελο κι έναν καλό λόγο.

H. Σιμαζή

Ιδιοκτήτης: Χριστιανική Φοιτητική Ένωση
Ορθόδοξο Χριστιανικό Σωματείο

Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα, Τηλ. - Fax: 210 32.37.154

www.xfe.gr • e-mail: xfe@xfe.gr

www.paremboli.gr • paremboli@xfe.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή.

Η Σύναξη διατηρεί το δικαίωμα να μη δημοσιεύει

ή να συντέμνει τα κείμενα κατά την κρίση της

Εκδότης - Υπεύθυνος κατά νόμο: Αλέξανδρος Γκανάς

Διευθυντής Σύναξης: Αγγελική Καλκάνη

Συντακτική επιτροπή: Μαρία Γούλα, Κλεάνθης Νιζάμης

Συντάκτες:

Διονυσία Αραβοπούλου, Αλέξης Βλάχος, Μαρία Γούλα, Ελισάβετ Κομνηνού, Γιάννης Μπέκος, Βασιλική Μπέκου, Σοφία Μπουγά, Μαριαλένα Μωραϊτού, Μηνάς Νάϊδος, Κλεάνθης Νιζάμης, Μαρία Παπαδημητρίου, Μόνικα Παππά, Φιλοθέη Παππά, Γιώργος Πράρας, Χριστίνα Γούλα, Παναγιώτης Τσιάπρας, Δήμητρα Τζάφα, Φωτεινή Τερζάκη, Κώστας Τιφκίτσος, Αθηνά Χαραλάμπους, Νίκος Τριαντόπουλος, Ελισάβετ Αντωνιάδου, Ιωάννα Κυριακούλη, Αλέξανδρος Γκανάς, Χρυσούλα Τιφκίτση

Υπεύθ. Μην/ωσης: Διονυσία Μαγούλη, Γιώργος Πράρας, Δήμητρα Τζάφα

Καλλιτεχνική επιμέλεια: Καλλιόπη Βγόντζα, Κυριάκος Παπαδόπουλος

Φωτογραφική επιμέλεια:

Αλέξανδρος Παλαιός, Βασίλης Λόντος, Γιάννης Σταυριανός

Δημήτρης Κρυφός, Ελένη Μαυρίδη

Δημιουργικό - Παραγωγή:

«Λυχνία Α.Ε.», Υιοί Θ. Βγόντζα

Ανδραβίδας 7, Χαμόμυλο Αχαρνών, Τηλ. 210 34 10 436, www.lychnia.com

Τιμή τεύχους: 3,5€

Συνδρομή Εξωτερικού: 20€ • Συνδρομή Εσωτερικού: 12€

Αριθμός άδειας: 868 • Κωδικός: 015475.

Η φωτογραφία του εξωφύλλου είναι του Βασίλη Λόντου, τον οποίο και ευχαριστούμε θερμά.

Οι απόψεις που διατυπώνονται στα άρθρα, τις συνεντεύξεις και τις λοιπές δημοσιεύσεις δεν απηχούν κατ' ανάγκη και απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής.

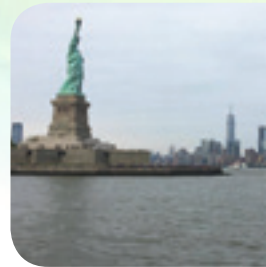
ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

- **Μην ξεχνάτε να ανανεώσετε εγκαίρως τη συνδρομή σας. Στην ετικέτα του πλαστικού φακέλου αναγράφεται η ημερομηνία λήξης της συνδρομής, π.χ. εάν γράφει 31/12/2014 σημαίνει ότι οφείλεται η συνδρομή των ετών 2015, 2016, 2017.**
- Η ανανέωση της συνδρομής μπορεί να γίνει με τέσσερις τρόπους:
 - α) στα γραφεία της Χ.Φ.Ε στην Αθήνα, οδός Καρύτση 14 (4ος όροφος) Θεσσαλονίκη (Αγ. Σοφίας 41) Πάτρα (Παντανάσσης 61) Λάρισα (Παπακυριαζή 30) Πειραιάς (Πραξιτέλους 137B).
 - β) στα βιβλιοπωλεία «ΖΩΗ»: Αθήνα (Καρύτση 14), Θεσσαλονίκη, Λάρισα
 - γ) με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση του περιοδικού (Καρύτση 14 Τ.Κ. 105 61 Αθήνα)
 - δ) ηλεκτρονικά μέσω διαδικτύου, στην ιστοσελίδα: www.xfe.gr

Περιεχόμενα

ΑΠΡ.-ΜΑΪ.-ΙΟΥΝ. 2017 | Έτος ΚΘ' | Τεύχος: 121

- 1 Το Μπλε ποτήρι του Hunziger
- 2 Περιεχόμενα
- 3 Συνέντευξη με τον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο Αμερικής, κ. Δημήτριο
- 8 Το Καλοκαίρι στη Λογοτεχνία
- 12 Ένας αποτυχημένος
- 14 Τα smartphones και τα προβλήματα που δημιουργούν
- 18 Μια Jenga αλλιώτικη
- 20 Ο κήπος με τις αυταπάτες
- 22 «Χαίρε, σιγή δεσμένης πίστις...»
- 24 1837-2017: 180 χρόνια ΕΜΠ
- 26 Η παρα φύσιν ζωή μας
- 28 Το μυστήριο της ίασης
- 30 Τα-ρα-τα-τα-τζουμ
- 32 Ο κόσμος δεν κερδίζεται με προσευχές
- 34 Only hate the road when you' re missing home
- 36 Συμβαίνουν
- 38 Θέματα Πνευματικής Ζωής
- 39 Η φωνή των Πατέρων
- 40 Δραστηριότητες
- 42 Έντεχνο

Γενικά για θέματα μηχανοργάνωσης τηλεφωνείτε στο 6934491892

- Κάθε συνδρομή ισχύει για το ημερολογιακό έτος, δηλ. από 1/1 - 31/12. Αυτό σημαίνει ότι θα αποστέλλονται τα προηγούμενα τεύχη του έτους, εκτός αν υπάρχει διαφορετική δική σας υπόδειξη.
- Εάν για κάποιο λόγο επιθυμείτε να μην λαμβάνετε πλέον την «Παρεμβολή», ενημερώστε μας. Διαφορετικά το τεύχος θα αποστέλλεται και η συνδρομή σας θα εκκρεμεί.
- Εάν αλλάξει η διεύθυνσή σας, ενημερώστε μας εγκαίρως γράφοντάς μας και τα παλιά και τα νέα στοιχεία σας.
- Περιμένουμε τις παρατηρήσεις, τα σχόλια, τις αντιρρήσεις και τις προτάσεις σας για την «Παρεμβολή»!

«ΝΑ ΔΟΘΕΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ Η ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ»

Συνέντευξη με τον Σεβασμιώτατο
Αρχιεπίσκοπο Αμερικής, κ. Δημήτριο

«Παρεμβολή»: Σεβασμιώτατε, καθημερινά παρατηρούμε να αυξάνεται ο θρησκευτικός φανατισμός και να κλιμακώνεται ένας διωγμός κατά των Χριστιανών, ιδίως στις κοιτίδες του, σε μια προσπάθεια δημιουργίας ενός ισλαμικού χαλιφάτου στην Ασία, την Αφρική αλλά και στην Ευρώπη. Πώς πρέπει να αντιμετωπιστεί αυτή η βία και πώς πιστεύετε θα εξελιχθούν τα πράγματα;

«Σεβ. Αμερικής κ. Δημήτριος»: Το ερώτημα φαίνεται απλό αλλά αναφέρεται σε ένα πολυσύνθετο θέμα. **Το θέμα του θρησκευτικού φανατισμού και του συνεπακόλουθου διωγμού κατά των Χριστιανών, το οποίο συνδέεται και με μία έξαρση του φονταμενταλισμού γενικότερα, είναι ένα φαινόμενο το οποίο αξίζει ιδιαίτερης προσοχής.** Πρόκειται για ακραίες καταστάσεις. Οι άνθρωποι τείνουν εύκολα προς ακραίες καταστάσεις όταν οι ιστορικές συγκυρίες είναι τέτοιες που δημιουργούν αυτές τις καταστάσεις. Μερικές φορές τα θέματα δεν είναι καθαρώς ιδεολογικά ή θρησκευτικά, αλλά πολύ πρακτικά. Δηλαδή, για να αναφέρω ένα παράδειγμα, όταν έχετε ένα φαινόμενο πολύ νυξημένης γεννητικότητας σε ορισμένες περιοχές με οικογένειες 6, 8, 10 παιδιών σε φτωχές περιοχές, αυτομάτως θα έχετε πρόβλημα. Βρίσκεσθε ενώπιον μιάς απότομης αυξήσεως του πληθυσμού και του ερωτήματος πώς θα εξοικονομηθεί αυτή η αύξηση. **Το φαινόμενο είναι**

κοινωνικό και ανθρωπολογικό, συνδέεται με συνθήκες φτώχειας, και βίας, αλλά συχνά έχει επί πλέον και χαρακτήρα θρησκευτικού φανατισμού. Πώς μπορεί να αντιμετωπισθεί μία τέτοια κατάσταση;

Το πρώτο και κύριο είναι μία στάση εγρηγόρσεως και ετοιμότητας. Ο Κύριος παρήγγειλε κατ' επανάληψη στους μαθητές Του *Γρηγορείτε!, Γρηγορείτε καί προσεύχεσθε* (Ματθ, 26:41, Μαρκ. 13:37, 14:38) Ο δικός μας τρόπος δεν είναι η χρήση βίας, αλλά το να είμεθα άγρυπνοι για να είμεθα έτοιμοι να δώσουμε λόγο *«παντί τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον»* (Πετρ. Α' 3:5). Να είμεθα έτοιμοι να προβάλλουμε θετικά τις πολύ μεγάλες αξίες της χριστιανικής μας πίστεως που είναι η αγάπη, η ειρήνη, η δικαιοσύνη, η ελευθερία, η αξία του ανθρώπου. Όλα αυτά είναι στοιχεία ισχυρά στα χέρια μας. Αξίζει με άλλα λόγια στην πρόκληση του θρησκευτικού φανατισμού και της θρησκευτικής βίας οποιασδήποτε μορφής και προελεύσεως και οποιασδήποτε θρησκείας να απαντήσουμε με την προσφορά της αλήθειας του Ευαγγελίου, του Ευαγγελίου που σώζει τον άνθρωπο και τον κόσμο.

«Π»: Διακονείτε στη μητρόπολη του πολιτισμού αλλά και του καταναλωτισμού και της ευμάρειας. Κατά πόσο ένας άνθρωπος που απολαμβάνει τα επιτεύγματα της τεχνολογίας, της επιστήμης, διάγοντας μια τρυφλή ζωή και έχοντας, με το πάτημα ενός κουμπιού ό,τι επιθυμεί, μπορεί να νιώσει τη σημασία αυτού που

στη γλώσσα της εκκλησίας αποκαλούμε «πνευματική ζωή»; Τι θα τον συγκινήσει, τι θα τον παρακινήσει να έχει μια συνειδητή πνευματικότητα και όχι μια τυπική θρησκευτικότητα;

«Σεβ. Αμερικής κ. Δημήτριος»: Το ερώτημα είναι καίριο. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι η τρυφή και η ευμάρεια είναι εξωτερικά φαινόμενα. **Εδώ στην Αμερική υπάρχει κάτι άλλο παράλληλα με αυτά. Αυτό το κάτι άλλο είναι η υπερβολική πίεση υπό την οποία ζουν οι άνθρωποι, είναι το στρες**, για να χρησιμοποιήσω την αγγλική λέξη. Η πίεση, το στρες εδώ είναι φοβερό. Δηλαδή, είναι στρες το οποίο το έχουν οι εκατομμυριούχοι με τις βίλες, οι άνθρωποι της μέσης τάξεως και πολύ περισσότερο το έχουν οι άνθρωποι που δεν διαθέτουν χρήματα, οι φτωχοί και άποροι που είναι πολλοί. Τί ακριβώς συμβαίνει; Υπάρχει μεν η ευμάρεια και υπάρχει στον μέσο όρο η απουσία της πολύ μεγάλης αγωνίας για το αύριο που έχει ένας Έλληνας σήμερα στην Ελλάδα, αλλά ταυτόχρονα υπάρχει πολύ μεγάλη πίεση, ισχυρότατο στρες.

Εδώ επομένως είναι το ζήτημα. Πώς μπορεί να συμβαδίσει η τρυφή και η ευμάρεια αλλά η μεγάλη πίεση και το στρες με την πνευματικότητα και την ζωντανή ζωή πίστεως;

Έχουμε ανθρώπους οι οποίοι επειδή είναι άνθρωποι ισχυρής πίστεως μπορούν να συνδυάζουν την αμερικανική πραγματικότητα με την ζωντανή Ορθόδοξη πνευματικότητα. Να σας πω ένα απλό παράδειγμα: Έχουμε πολλά παιδιά ευπόρων οικογενειών, τα οποία με τις οικογενειές τους τηρούν την νηστεία προ του Πάσχα, προ των Χριστουγέννων, πρό της εορτής της Κοιμήσεως, καθώς και τις επί μέρους νηστείες της Τετάρτης και Παρασκευής κ.τ.λ. Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία διότι τα παιδιά αυτά τηρούν την νηστεία και στα σχολεία που πηγαίνουν ενώ όλοι οι συμμαθητές τους, μη όντες Ορθόδοξοι, δεν νηστεύουν. Αυτό χρειάζεται όχι μόνο ισχυρή πίστη, αλλά και γενναιότητα, όπως είναι αυτονόητο. Εδώ αποδεικνύεται ότι στην Αμερική της ευμάρειας και του στρες υπάρχει πάντοτε η δυνατότητα βιώσεως γνήσιας Ορθόδοξου χριστιανικής ζωής και πνευματικότητας.

«Π»: Λαμβάνοντας υπόψη αυτό που είπατε για κάποιες άλλες θρησκευτικές ομάδες, εδώ στις ΗΠΑ με τη συνύπαρξη πολλών Ορθόδοξων Εκκλησιών, με κύρια και πρώτη την Ορθόδοξη Αρχιεπισκοπή Αμερικής, κάποιιο υποστηρίζουν τη διατήρηση όλων αυτών των αυτόνομων και ίσως αυτοκέφαλων εκκλησιών, κάποιιο άλλοι πάλι τη συνένωσή τους κάτω από την Αρχιεπισκοπή και το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο. Ένα μικρό σχόλιό σας στο συγκεκριμένο ζήτημα.

«Σεβ. Αμερικής κ. Δημήτριος»: Εδώ έχουμε μία πολύ ενδιαφέρουσα κατάσταση. Ως γνωστόν υπάρχουν οι μητρικές Ορθόδοξες Εκκλησίες της Ευρώπης και της Μέσης Ανατολής. Λόγω μεταναστεύσεως έχουμε στην Αμερική Ορθόδοξους πιστούς από τις Εκκλησίες αυτές, όπως είναι οι Έλληνες, οι Ρώσοι, οι Σέρβοι, οι Βούλγαροι, οι Ρουμάνοι, οι Αλβανοί, οι Καρπαθορώσοι, οι Ουκρανοί, οι Γεωργιανοί και οι Αντιοχειανοί. **Αυτοί όλοι ανήκουν αντιστοίχως στις λεγόμενες Ορθόδοξες Παρουσίες ή δικαιοδοσίες.**

Φωτογραφία: Ελισάβετ Κομνηνού

Οι αρχιερείς, οι επικεφαλής αυτών των Παρουσιών, συγκροτούν τη λεγόμενη Συνέλευση των Κανονικών Ορθόδοξων Επισκόπων, η οποία αποτελείται από 55 Αρχιερείς και της οποίας προεδρεύει ο αρχαιότερος αρχιερέυς του Οικουμενικού μας Πατριαρχείου δηλαδή ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής. Συναντώμεθα επί ένα τριήμερο κάθε χρόνο όλοι μαζί, και συζητούμε θέματα κοινής δράσεως και Ορθόδοξου μαρτυρίας στην Αμερική. Επί πλέον ως Συνέλευση Κανονικών Επισκόπων έχουμε την ευθύνη σημαντικών Οργανισμών όπως είναι η IOCC¹. Ο Οργανισμός αυτός δρα σε χώρες και περιοχές που έχουν υποστεί καταστροφές. Την ώρα αυτή η IOCC προσφέρει σπουδαίες υπηρεσίες στη Μέση Ανατολή: μεταξύ άλλων βοήθεια σε τρόφιμα, φάρμακα και οικονομικά μέσα για την ανάπτυξη διαφόρων τοπικών επιχειρήσεων.

Ένας δεύτερος μεγάλος οργανισμός υπό την Συνέλευση

1 International Orthodox Christian Charities. Διεθνής Φιλανθρωπική Ορθόδοξη Οργάνωση.

Να δώσουμε στους νέους και στις νέες μας δυνατότητα δράσεως, δυνατότητα διακονίας, να βρεθούν μαζί, να δράσουν κοινωνικά μαζί, να ανακαλύψουν και πάλι ο ένας τον άλλο υπό δημιουργικές συνθήκες.

των Κανονικών Ορθόδοξων Επισκόπων είναι η OCMC². Διαθέτει ένα ειδικό κέντρο στη Φλόριντα. Ο οργανισμός αυτός ασχολείται με τη βοήθεια στις αναπτυσσόμενες ορθόδοξες εκκλησίες, στην Αφρική, Άπω Ανατολή κλπ.

Μεταξύ άλλων αξίζει να αναφερθεί και μία άλλη Οργάνωση υπό την Συνέλευση, η OCF³. Πρόκειται για εκατοντάδες ομάδων Ορθόδοξων Φοιτητών σε πολλά Πανεπιστήμια της Αμερικής.

Οι πιο πολλές Ορθόδοξες Παρουσίες ή δικαιοδοσίες θέλουν να προωθήσουν το θέμα της κοινής συνεργασίας σε ζητήματα χριστιανικής και Ορθόδοξου μαρτυρίας ενώ παράλληλα θέλουν να διατηρήσουν την ανεξαρτησία και αυτοτέλειά τους. Άλλωστε, το καταστατικό της Συνελεύσεως προβλέπει ότι ναι μεν υπάρχει η Συνέλευση, αλλά οι επί

μέρους Ορθόδοξες Παρουσίες δεν χάνουν την αυτοτέλειά τους. Βλέπουμε λοιπόν αύξηση του κοινού έργου, της κοινής μαρτυρίας της Ορθοδοξίας στην Αμερική, αλλά ταυτοχρόνως διατήρηση της ανεξαρτησίας των διαφόρων Παρουσιών.

Δεν ανέφερα, ότι μεταξύ άλλων υπάρχει ακόμα μία ειδική Παρουσία, η OCA⁴. Αυτή παλαιά ήταν Μητρόπολη του Πατριαρχείου της Μόσχας στην οποία η Μόσχα έδωσε αυτοκεφαλία την εποχή της Σοβιετικής Ενώσεως. Η OCA διατηρεί τον τίτλο της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας χωρίς όμως να έχει τα χαρακτηριστικά των καθιερωμένων Ορθόδοξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών διότι αποτελεί πολύ μικρό μέρος του ορθόδοξου πληθυσμού της Αμερικής.

«Π»: Από την αρχή της διακονίας σας έχετε εργαστεί ιδιαίτερα με τη νεολαία, ήδη από τα φοιτητικά σας χρόνια στη Χριστιανική Φοιτητική Ένωση μέχρι και σήμερα ως Αρχιεπίσκοπος Αμερικής. Ποια εμπόδια παρατηρείτε ότι υπήρχαν τότε και ποια σήμερα για την προσέγγιση εκκλησίας-νεολαίας; Πώς τα σημερινά εμπόδια μπορούν να ξεπεραστούν για να πλησιάσει ένας νέος σήμερα περισσότερο τον Χριστό;

«Σεβ. Αμερικής κ. Δημήτριος»: Αν είχα μια εύκολη απάντηση θα είχαμε λύσει το πρόβλημα που έχουμε όχι μόνο εμείς, αλλά όλος ο κόσμος και η Ελλάς. Αναφέρω ένα παράδειγμα που είναι ενδιαφέρον. Εδώ στην Αμερική, οι μείζονες θρησκευτικές χριστιανικές ομάδες είναι : οι Καθολικοί, οι Βαπτιστές, οι Μεθοδιστές, οι Πρεσβυτεριανοί κτλ. Ποίο είναι το πρόβλημα; Η μειωμένη συμμετοχή της νεολαίας, δηλαδή των ηλικιών από τα 18 μέχρι τα 30, στην ζωή των θρησκευτικών Κοινοτήτων. Πρόκειται λοιπόν για παγκόσμιο φαινόμενο που οφείλεται σε λόγους **όχι μόνο θρησκευτικής φύσεως αλλά κοινωνικοοικονομικής και πολιτισμικής, οι οποίοι δημιουργούν μια κατάσταση που επηρεάζει έντονα τη νεολαία.**

Έχουμε διαπιστώσει ότι στην περίπτωση αυτή χρειάζονται δύο βασικά πράγματα. **Το ένα είναι να δοθεί στη νέα γενιά, η δυνατότητα πραγματικής γνώσεως του ουσιαστικού περιεχομένου της χριστιανικής πίστεως.** Πολλές φορές η νεολαία μας στερείται αυτής της γνώσεως. Όταν όμως έχετε τόσο προχωρημένη γνώση στην επιστήμη, όταν έχετε μια φοβερή τεχνολογία η οποία τρέχει καλπάζοντας, δεν μπορεί η γνώση της πίστεως να μένει πίσω ή να απουσιάζει. **Το δεύτερο βασικό στοιχείο είναι να δώσουμε στους νέους και στις νέες μας δυνατότητα δράσεως, δυνατότητα διακονίας.** Αναφέρω ένα παράδειγμα: γίνεται μία ανακοίνωση ότι χρειάζονται 20 νέοι άνθρωποι για την Αφρική για ένα μήνα να κτίσουν μία εκκλησία και ένα ιατρικό σταθμό. Έχετε αμέσως δηλώσεις. Δηλαδή πρόκειται για ευκαιρίες οι οποίες δίνουν έμπρακτα τη δυνατότητα στο νέο άνθρωπο να δραστηριοποιηθεί σε κάτι που δεν το έχει με άλλο τρόπο. **Θέλουμε με άλλα λόγια να δώσουμε στους νέους μας τη δυνατότητα να βρεθούν μαζί, να δράσουν κοινωνικά μαζί, να ανακαλύψουν και πάλι ο ένας τον άλλο υπό δημιουργικές συνθήκες. Επομένως, αυτά είναι τα δύο βασικά ζητούμενα. Το ένα**

² Orthodox Christian Mission Centre. Ορθόδοξο Κέντρο Ιεραποστολής.

³ Orthodox Christian Fellowship. Ορθόδοξες Χριστιανικές Ομάδες.

⁴ Orthodox Church in America. Όρθόδοξος Έκκλησία εν Αμερική

Φωτογραφία: Ελισάβετ Κομνηνού

Φωτογραφία: Αγγελική Καλκάνη

Φωτογραφία: Ελισάβετ Κομνηνού

είναι το περιεχόμενο μιας πραγματικής πίστεως και το δεύτερο είναι δυνατότητα δράσεως και ταυτοχρόνως κοινωνικοποιήσεως με την έννοια του να βρεθούν οι άνθρωποι πραγματικά μαζί και να δράσουν μαζί. Το πεδίο είναι διάπλατα ανοικτό.

«Π»: Σε μια εποχή που η Αγία Γραφή ήταν τοποθετημένη ανάμεσα στα εικονίσματα και ο ελληνικός λαός ακατήχτητος, ο π. Ευσέβιος Μαθόπουλος και η Αδελφότητα της «Ζωής», που εκείνος εμπνεύστηκε και δημιούργησε, έκανε μια συστηματική προσπάθεια επανευαγγελισμού των Ελλήνων σε μια εποχή ανέχειας, χωρίς τα σημερινά μέσα. Θα θέλαμε εσείς που ζήσατε αυτή την ιεραποστολική φλόγα να μας σταχυολογήσετε ποια είναι τα χαρακτηριστικά αυτής της προσπάθειας και πώς θα μπορούσε σήμερα να γίνει ένας τέτοιος επανευαγγελισμός, με δεδομένα τα εμπόδια αλλά και τις δυνατότητες της εποχής, όπως τις περιγράψατε παραπάνω.

«Σεβ. Αμερικής κ. Δημήτριος»: Κατ' αρχήν, ο π. Ευσέβιος Μαθόπουλος ξεκίνησε αυτή την ανακαινιστική πορεία

σε μια περιοχή και σε μια εποχή που Μητροπολίτης Πατρών ήτο ο Ιερόθεος Μητρόπουλος, ένας επιφανής Ιεράρχης, ο οποίος εκτιμούσε πολύ τον π. Ευσέβιο και το έργο του. Τρεις λαϊκοί οι Π. Τρεμπέλας, Δ. Παναγιωτόπουλος, και Ι. Κολιόπουλος είδαν επίσης ότι ο π. Ευσέβιος διέθετε πίστη και όραμα όχι τυχαία. **Είδαν ότι υπήρχε ανάγκη ευαγγελισμού του λαού διότι ήταν τέτοια η κατάσταση λόγω κρίσιμων συνθηκών, εθνικών και άλλων και αποφάσισαν να αρχίσουν μια ιερή προσπάθεια, την οποία ονόμασαν εσωτερική ιεραποστολή. Επρόκειτο ουσιαστικά για επανευαγγελισμό του λαού με την πραγματική έννοια του όρου, δηλαδή το πέρασμα από μία τυπική πατροπαράδοτη πίστη σε μια πίστη φωτισμένη, δυναμική και συνεπή.** Είδαν ότι αυτό το ζητούσε επίμονα η εποχή τους. Όταν αργότερα πραγματοποιήθηκε η μεγάλη ανάπτυξη του χριστιανικού αυτού κινήματος στη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, αυτό έγινε διότι η κίνηση βοηθήθηκε από τις επικρατούσες ιστορικές συνθήκες.

Σήμερα δεν φαίνεται να έχουμε τέτοιες συνθήκες. Έχουμε ένα είδος ακήρυκτου πολέμου κατά της πίστεως σε διάφορα σημεία της Γης με αυξημένη βία ποικίλων μορφών και καταστροφικών επιπτώσεων. Έχουμε το θέμα των προσφύγων, και το θέμα των μεγάλων μεταναστευτικών κινήματων. **Εντός αυτού του κλίματος και επειδή πάντοτε η Ορθόδοξη Εκκλησία προσέφερε στοργή στους πάσχοντες, στήριξη στους διωκόμενους και στέγη στους πρόσφυγες, και στο σημείο αυτό το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο υπήρξε πάντοτε έμπνευστής και πρωτοπόρος, πολύ μεγάλες ιεραποστολικές δυνατότητες διανοίγονται ενώπιόν μας.** Το Βυζάντιο στην μακραίωνα ζωή του είχε αυτή την παράδοση: υπό όλες τις ιστορικές συνθήκες να προσφέρει την Ορθοδοξία παντού. **Σήμερα, με την παρουσία ενός Πατριάρχου όπως ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος υπάρχει αυτό το άνοιγμα προσφοράς του Ευαγγελίου τόσο σε θέματα βίας, φτώχειας, διωγμών όσο και σε θέματα κοινωνικά, θέματα συνεννοήσεως μεταξύ των λαών, υπερβάσεως των σκληρών εχθροτήτων και δημιουργίας συνθηκών ειρήνης και δικαιοσύνης στον βασανισμένο μας κόσμο.**

Φωτογραφία: Κλεάνθης Νιζάμης

Αν δούμε σωστά την Ανάσταση του Κυρίου, θα δούμε κάτι πολύ περισσότερο από γέννηση ελπίδων και άνοιγμα προοπτικών, θα δούμε συνέχεια της δημιουργίας, θα αντικρύσουμε μία καινούρια φάση στη ζωή του Σύμπαντος.

«Π»: Σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες, το ποσοστό των ανθρώπων που πάσχουν από κατάθλιψη έχει αυξηθεί ραγδαία. Μιας και είμαστε στην αναστάσιμη περίοδο, θα θέλαμε να σας ρωτήσουμε τι σημαίνει πρακτικά, για τη ζωή του καθενός μας αυτό που η Εκκλησία απαντά στο άγχος και την αγωνία του σύγχρονου ανθρώπου όταν μιλά για «αναστάσιμη χαρά» και όταν λέει να είμαστε άνθρωποι «αναστάσιμοι»;

«Σεβ. Αμερικής κ. Δημήτριος»: Αυτό θα το πείτε εσείς που έρχεστε από ένα χώρο με αφθονία πνευματικών ανθρώπων οι οποίοι μπορούν να απαντήσουν στο όντως κρίσιμο ερώτημά σας. Η Ανάσταση πράγματι είναι κεντρικό και βασικό θέμα του Ευαγγελίου και διαποτίζει την λατρεία μας. Δυστυχώς, όπως είχε επισημάνει ο Απόστολος Παύλος στους Κορινθίους της εποχής του (Α' Κορ. 15:1-58), δεν έχουμε αξιοποιήσει το μεγάλο θέμα που είναι η Ανάσταση του Κυρίου. Η Ανάσταση του Κυρίου δεν είναι η ανάσταση ενός νεκρού. Είναι ένα τεράστιο βήμα δημιουργίας που συνεχίζει τη δημιουργία του κόσμου. Πώς συμβαίνει αυτό; Ο Αναστάς Κύριος ενώ είναι ο ίδιος, δεν είναι ο ίδιος, γι' αυτό και οι μαθητές Του δεν τον αναγνωρίζουν αμέσως. Έχει πλέον ένα αφθαρτοποιημένο, αθανατοποιημένο σώμα, μη υποκείμενο στη φθορά, στην αρρώστια και στο θάνατο. Δεν είναι απλώς ανάσταση νεκρού, είναι δημιουργία ενός νέου είδους, του είδους που λέγεται Θεάνθρωπος Αναστάς με ένα σώμα άφθαρτο. Κι αυτό είναι το μισό της ιστορίας.

Το άλλο μισό είναι ότι η δική μας προσωπική ανάστασή μας είναι ο τελικός προορισμός μας. Ο Απόστολος Παύλος έκανε τεράστιο αγώνα για να πείσει τους Κορινθίους: ότι «*εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται*»

(Α' Κορ. 15:13), εάν δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών ούτε ο Χριστός ανέστη. Γι αυτόν τον λόγο, αν δούμε σωστά την Ανάσταση του Κυρίου, θα δούμε κάτι πολύ περισσότερο από γέννηση ελπίδων και άνοιγμα προοπτικών, θα δούμε συνέχεια της δημιουργίας, θα αντικρύσουμε μία καινούρια φάση στη ζωή του Σύμπαντος. Η ανάσταση είναι το μεγάλο θέμα, το μεγάλο δώρο και χάρισμα, το οποίο έχουμε στα χέρια μας και ίσως δεν το έχουμε αξιοποιήσει. Και αυτή είναι και μία απάντηση σε αυτούς που λένουν: μα μπορεί να χρειασθούν χιλιάδες, εκατομμύρια χρόνια μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία και πόσο θα περιμένουμε για την ανάστασή μας. Οι νεκροί έχουν πλέον αποσυντεθεί και διαλυθεί. **Κοιτάξτε, υπάρχει ο χρόνος των ανθρώπων και υπάρχει και ο μη χρόνος του Θεού, ένα αιώνιο παρόν. Επομένως, είτε είναι αύριο, είτε είναι μετά δέκα χρόνια, είτε μετά ένα εκατομμύριο χρόνια στην ουσία πρόκειται ούτε καν για δευτερόλεπτα στην προοπτική της βασιλείας του Θεού και του Θεού. Με αυτή την προοπτική η ανάσταση είναι ο πραγματικός προορισμός, ένας προορισμός όχι μακρινός, αλλά άμεσος, διότι εξαρτάται από την αμεσότητα της αναστάσεως του Κυρίου Ιησού.**

Επιμέλεια:

Κλεάνθης Νιζάμης
MSc Βιολόγος, Φοιτ. Θεολογίας ΑΠΘ

Απομαγνητοφώνηση:

Δήμητρα Τζάφα
Μεταπτ. Φοιτήτρια ΤΕΦΑΑ ΕΚΠΑ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Το **φθινόπωρο** είναι η εποχή της θλίψης και της μελαγχολίας. Είναι ο καιρός που προσπαθείς να αφήσεις πίσω σου τις όμορφες στιγμές του καλοκαιριού. Αναγκάζεσαι να κοιτάξεις μπροστά σε αυτά που έρχονται, αυτά που θα χρειαστεί να αντιμετωπίσεις. Λαχταράς να γυρίσεις πίσω, έστω να κοιτάξεις, να ρίξεις ένα βλέμμα σε όλα τα καλά που σου συνέβησαν, αλλά τώρα ανήκουν σε μια εποχή που δεν είναι πια εδώ και υποχρεώνεσαι θέλοντας και μη, βάζοντας ίσως θα λέγαμε παρωπίδες, να περπατήσεις το μονοπάτι που ανοίγεται μπροστά σου καθώς τα πρώτα σύννεφα αρχίζουν να κρύβουν τον ήλιο και οι πρώτες στάλες βροχής αρχίζουν να δροσίζουν το χώμα.

Ο **χειμώνας** είναι η πιο βαριά εποχή. Καλύπτει τα πάντα όπως το χιόνι σκεπάζει τα πάντα σαν έρθει η ώρα του. Η σκοτεινιά, το κρύο, η ανάγκη να καλυφθείς και να κρυφτείς, να ζεσταθείς, να κουκουλωθείς στην κουβέρτα σου δίπλα στο τζάκι και ατέρμονα πια να κοιτάς τις φλόγες, πότε να σιγοκαίουν και πότε να φουντώνουν δημιουργώντας μια διάθεση λησμονιάς και απομάκρυνσης. Ο κόσμος γίνεται ενοχλητικός καθώς η βροχή, το χιόνι και το κρύο σε προσμένουν κάθε φορά που κάνεις να βγεις από το σπίτι.

Η **άνοιξη** είναι η εποχή της αναγέννησης. Ο Χριστός ανασταίνεται από τον Άδη και η φύση ανασταίνεται από τον λήθαργο του χειμώνα επαναφέροντας τα χρώματα, τα

λουλούδια, τη ζωή την ίδια στο προσκήνιο. Είναι ο καιρός που οι επιθυμίες μας επιστρέφουν, ξυπνάνε μέσα μας και μας καλούνε να ξαναγεννηθούμε κι εμείς, να κάνουμε το παραπάνω βήμα και τελικά να μην επιτρέψουμε τη ζωή να μας προσπεράσει, αλλά να προσπαθήσουμε όσο μπορούμε για να συμμετέχουμε ενεργά σε αυτήν.

Και μετά έρχεται το **καλοκαίρι**. Η εποχή που κάθε ένας από εμάς θυμάται ότι ως παιδί ήταν η αγαπημένη του. Η εποχή των διακοπών, της ανεμελιάς, της θάλασσας και του ήλιου. Μια αίσθηση ελευθερίας που διαχέεται προς όλες τις κατευθύνσεις. Μια περίοδος που ο χρόνος είναι ελεύθερος και οι επιλογές όλες ανοικτές για να τις κάνεις. Είναι η ώρα σου, η στιγμή να καθορίσεις πώς θα περνάς τις μέρες σου, καιρός να προσπαθήσεις να καταλάβεις ποιος θες να είσαι, η περίοδος να βρεθείς αντιμέτωπος με τις επιθυμίες σου αλλά και τη δυνατότητα πραγματοποίησής τους. Η σύγκριση μεταξύ του ονείρου με τα οποία ξεκινάς την προετοιμασία για το καλοκαίρι και της πραγματικότητας την οποία θα αντιμετωπίσεις είναι ένα μοτίβο που εμφανίζεται συχνά στη ζωή μας και είναι ένα σημείο που θα την καθορίσει.

Το καλοκαίρι έχει υπάρξει ένα από τα βασικά θέματα της σύγχρονης ελληνικής ποίησης και σε μεγάλο βαθμό μάλιστα καθόρισε την εργογραφία των μεγαλύτερων ποιητών μας με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα φυσικά τον Οδυσσέα Ελύτη.

Από την ποιητική συλλογή «Ηλιος ο Πρώτος»:

IV

Πίνοντας ήλιο κορινθιακό
Διαβάζοντας τα μάρμαρα
Δρασκελίζοντας αμπέλια θάλασσες

Σημαδεύοντας με το καμάκι
Ένα τάμα ψάρι που γλιστρά

Βρήκα τα φύλλα που ο ψαλμός του ήλιου αποστηθίζει
Τη ζωντανή στεριά που ο πόθος χαιρέται
Ν' ανοίγει.

Πίνω νερό κόβω καρπό
Χώνω το χέρι μου στις φυλλωσιές του ανέμου
Οι λεμονιές αρδεύουνε τη γύρη της καλοκαιριάς
Τα πράσινα πουλιά σκίζουν τα όνειρά μου
Φεύγω με μια ματιά
Ματιά πλατιά όπου ο κόσμος ξαναγίνεται
Όμορφος από την αρχή στα μέτρα της καρδιάς.

IX

Ο κήπος έμπαινε στη θάλασσα
Βαθύ γαρίφαλο ακρωτήρι
Το χέρι σου έφευγε με το νερό
Να στρώσει νυφικό το πέλαγος
Το χέρι σου άνοιγε τον ουρανό.
Άγγελοι μ' έντεκα σπαθιά
Πλέανε πλάι στ' όνομά σου
Σκίζοντας τ' ανθισμένα κύματα
Κάτω μπατέρναν τα λευκά πανιά
Σ' απανωτές σπιλιάδες γραίγου.

Μ' άσπρα τριανταφυλλαγκάθια
Έραβες φιόγκους προσμονής
Για τα μαλλιά των λόφων της αγάπης σου
Έλεγες: Η χτενίστρα του φωτός
Είναι πηγή στη γη που διασκεδάζει.

Η μοναξιά θα δώσει αξία στην απλή παρέα, η πείνα στο μαύρο ψωμί, η κόυραση στο σκληρό στρωσίδι. Η πύρα του ήλιου κ' η αρμύρα της θάλασσας θα ψήσει το πετσί σου, θα στύψει το κορμί σου και την πληγιασμένη ψυχή σου και θα νοιώσεις πως ζεις αληθινά, όπως ζούνε τα άλλα τα πλάσματα που απομείνανε στον φυσικό τροπό της ζωής τους.

Θα καταλάβεις στο κορμί σου και στην ψυχή σου αληθινή υγεία, και κάποια ζωντάνια που την είχες ξεχάσει.

Κλέφτρα σαίτα σκάνταλο του γέλιου
 Ω εγγονούλα της γρια-λιακάδας
 Μέσ' απ' τα δέντρα πείραζες τις ρίζες
 Άνοιγες τα χωνάκια του νερού
 Ραβδίζοντας της λησμονιάς τα τζίτζιφα.

Ή πάλι νύχτα μ' άσωτα βιολιά
 Μέσα στους μισοχαλασμένους μύλους
 Κρυφομιλούσες με μια μάγισσα
 Στους κόρφους σου έκρυβες μια χάρη
 Που ήταν το ίδιο το φεγγάρι.
 Φεγγάρι εδώ φεγγάρι εκεί
 Αίνιγμα διαβασμένο από τη θάλασσα
 Για το δικό σου το χατίρι
 Ο κήπος έμπαινε στη θάλασσα
 Βαθύ γαρίφαλο ακρωτήρι.

XIII

Αυτός ο αγέρας που χαζεύει μες στις κυδωνιές
 Το ζουζούνι αυτό που πιπιλάει τα κλήματα
 Η πέτρα που ο σκορπιός φοράει κατάσαρκα
 Κι αυτές οι θημωνιές μέσα στ' αλώνια
 Που καμώνονται τον γίγα σε μωρά παιδιά ξυπόλυτα.
 Οι ζωγραφιές του ανάστα ο Θεός
 Στον τοίχο που έβυσαν τα πεύκα με τα δάχτυλα τους
 Ο ασβέστης που βαστάει στη ράχη του τα μεσημέρια
 Και τα τζίτζικια τα τζίτζικια μες στ' αυτιά των δέντρων.
 Μεγάλο καλοκαίρι από κιμωλία
 Μεγάλο καλοκαίρι από φελλό
 Τα κόκκινα πανιά λοξά στα σαγανάκια
 Στον πάτο ζώα κατάξανθα σφουγγάρια
 Των βράχων φουσαρμόνικες
 Πέρκες από τις δαχτυλιές ακόμη του κακού ψαρά
 Ξέρες περήφανες στις πετονιές του ήλιου.
 Ένα και δυο: τη μοίρα μας δεν θα την πει κανένας
 Ένα και δυο: τη μοίρα του ήλιου θα την πούμ' εμείς.

Για την ομορφιά και την ουσία του καλοκαιριού μιλάει και ο Φώτης Κόντογλου στο παρακάτω απόσπασμα από το Ευλογημένο καταφύγιο με τίτλο «Οι απλές χαρές του καλοκαιριού»:

«Βλογημένος ο άνθρωπος που μπορεί, τώρα το κα-

λοκαίρι, να ξεμακρύνει για λίγο από την ταραχή της πολιτείας. Αν του αρέσει η θάλασσα, ας πάει σε κανένα νησί, που δεν είναι ακόμα χαλασμένοι οι νησιώτες, ή σε κανένα ψαραδοχώρι. Να μην κουβαλήσει όμως μαζί του την πολιτεία, όπως κάνουν πολλοί, που από τη μια θέλουν να αφήσουν την ταραχή πίσω τους, κι από την άλλη κουβαλάνε μαζί τους όλα τα περίπλοκα και κουραστικά καθέκαστα της πολιτείας. Πάρε μαζί σου όσο λιγώτερα πράγματα μπορείς. Γιατί, το πιο μεγάλο κέρδος που θα 'χεις πηγαίνοντας σ' ένα τέτοιο μέρος, θα 'ναι η φχαρίστηση που νιώθει ο άνθρωπος σαν του λείψουνε πολλά πράγματα, που τα έχει στην πολιτεία τόσο εύκολα, και που εκεί πέρα θα του φαίνεται σαν κάποια μεγάλη απόλαυση και χαρά το πιο παραμικρό πράγμα. Δυστυχημένοι οι άνθρωποι που δεν τους λείπει τίποτα, και δεν έχουνε την ελπίδα να λαχταρήσουνε κάποιο πράγμα, είτε φαγητό είναι, είτε ξεκούρασμα, είτε ομιλία, είτε ζεστασιά, είτε δροσιά. Και καλότυχοι αληθινά όσοι δεν τα έχουνε όλα εύκολα, και για τούτο γίνονται για δαύτους ολοένα νέα και δροσερά όλα τα πράγματα.

Λοιπόν, **μην πάρεις πολλά πράγματα μαζί σου**, για να μην πάρεις και την ατονία και την ανοστιά, που δίνει στον άνθρωπο η εύκολη απόλαυση. Τότε θα καταλάβεις πόσο πολύτιμα είναι και τα πιο τιποτένια πράγματα. Η μοναξιά θα δώσει αξία στην απλή παρέα, η πείνα στο μαύρο ψωμί, η κούραση στο σκληρό στρωσίδι. Η πύρα του ήλιου κ' η αρμύρα της θάλασσας θα ψήσει το πετό σου, θα στύψει το κορμί σου και την πληγιασμένη ψυχή σου και θα νοιώσεις πως ζεις αληθινά, όπως ζούνε τα άλλα τα πλάσματα που απομείνανε στον φυσικό τρόπο της ζωής τους. Θα καταλάβεις στο κορμί σου και στην ψυχή σου αληθινή υγεία, και κάποια ζωντάνια που την είχες ξεχάσει κι αυτό που έλεγες υγεία στην πολιτεία, θα σου φανεί τότε σαν αρρώστεια. Θα ξεκουραστείς από την απλοποίηση της ζωής σου, αν βέβαια δεν είσαι ολότελα χαλασμένος, ώστε νά 'χεις την ιδέα πως η ευτυχία είναι το νά 'σαι μπερδεμένος μέσα σε χίλια δυο σκοινιά, και νά 'χεις στο μυαλό σου άλλες τόσες έγνοιες. Σαν αρχίσεις να ξεχωρίζεις σιγά-σιγά τον εαυτό σου, που είτανε πρωτύτερα πολύ μακρυνά, σαν ίσκιος, και να κάνεις συντροφιά μαζί του, χωρίς να στεναχωριέσαι. Δεν θέλω να πω πως θα πιάσεις να μιλάς με τη θάλασσα, με τα δέντρα, με τα πουλιά, με τις πέτρες, και να τα λες αδέρφια σου, όπως έκανε ο άγιος Φραντζέσκος, αλλά θα σου φαίνεται πως δεν

πέφτεις από την κουτή σου την αξιοπρέπεια σαν ξαπλώσεις στο χώμα και κοιτάξεις ώρες τα μαμούνια, είτε, σαν κάθεσαι στην θαλασσόπετρα και σεριανίζεις τα ψαράκια, τα καβούρια και τ' άλλα τα ζωντανά τ' αρμυρού νερού, δίχως να κουράζεσαι και να βαρυνέσαι».

Ωστόσο, δεν είναι μόνο οι δικοί μας συγγραφείς και ποιητές που αποδίδουν έναν ιδιαίτερο συμβολισμό και μια εξέχουσα σημασία στο καλοκαίρι. Εις εκ των σπουδαιότερων Αμερικανών μυθιστοριογράφων, ο Γουίλλιαμ Φώκνερ επιλέγει το καλοκαίρι ως το βασικό σκηνικό του στο περίφημο βιβλίο του Φως τον Αύγουστο. Ένας τίτλος σχεδόν ειρωνικός καθώς το φως είναι αυτό που χαρακτηρίζει το μήνα Αύγουστο. Δεν αποτελεί καμιά απολύτως έκπληξη η παρουσία του κατά τον όγδοο μήνα του χρόνου. Κι όμως ο Φώκνερ επιλέγει μια εκφορά του λόγου η οποία παρουσιάζει μία έκπληξη και απορία. Λες και κάποιος κοιτάει τον καταγάλανο ουρανό, βλέπει τον ήλιο και διερωτάται ή εντόνως αποφαίνεται «Μα,... Φως τον Αύγουστο!!!» Είναι αυτό που όλοι ξέρουν ότι υπάρχει όλοι το βλέπουν, όλοι το αισθάνονται και το βιώνουν καθώς ο ήλιος ακτινοβολεί και γεμίζει το χώρο με την παρουσία του. Είναι αυτό το στοιχείο που συνήθως κάνει τόσο δύσκολες καθημερινές καταστάσεις. Κάτω από το λιοπύρι οποιαδήποτε απόσταση θέλεις να καλύψεις γίνεται δύσκολη. Περπατάς αργά, αλλά ρυθμικά, ασθμαίνοντας και ιδρώνοντας, το σώμα σου αφυδατώνεται και διαρκώς σου στέλνει σημάδια ότι πρέπει να σταματήσεις. Εσύ όμως αγνοείς επιδεικτικά τα πάντα και συνεχίζεις, διότι γνωρίζεις ότι δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς. Άπαξ και σταματήσεις μένεις κολλημένος στη μέση του πουθενά, η μόνη σου επιλογή είναι να φτάσεις στον προορισμό σου. Η επιθυμία σου παύει να υφίσταται, είσαι απογυμνωμένος απέναντι σε αυτό που αλύπητα σε χτυπάει και σε ωθεί στην παραίτηση, αναγκάζοντας σε να αναλογιστείς μια από τις πιο διάσημες φράσεις της σύγχρονης θεατρικής δημιουργίας «Δεν μπορώ να συνεχίσω, θα συνεχίσω».

Ο ήλιος αυτός μπορούμε να θεωρήσουμε ότι συμβολίζει την ύπαρξη του Θεού. Ίσως τελικά όλοι γνωρίζουμε ότι υπάρχει, είναι ξεκάθαρο, όπως ρητά δηλώνει και η γνωστή φράση «είναι ηλίου φανερότερο». Κι όμως, ενώ γνωρίζουμε ότι υπάρχει, αν στρέψουμε λίγο το κεφάλι θα τον αντικρύσουμε να μας κοιτάει και καρτερικά να περιμένει από εμάς να απευθυνθούμε σε αυτόν. Εμείς κάνουμε ότι δεν υπάρχει, συνεχίζουμε να πορευόμαστε, παριστάνοντας ότι τίποτε δεν αλλάζει, όσο και αν αισθανόμαστε τελικά ότι καιγόμαστε και δυσανασχετούμε. Αδυνατούμε να διαχειριστούμε την ύπαρξή του και με καρδιά γεμάτη

πείσμα, παρά αγάπη, θα μπορούσαμε να του ξεφύγουμε, να απομακρυνθούμε από αυτόν και να κρυφτούμε κάπου, όπου δε θα μπορεί να μας βρει.

Ταυτόχρονα όμως η ίδια εικόνα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να περιγράψει την κατάσταση του ανθρώπου που παλεύει με την απελπισία. Είναι οι στιγμές που αποδεικνύεται η επιθυμία του ανθρώπου να μην αποδεχτεί ποτέ την ήττα του, οι στιγμές που φανερώνεται ότι υπάρχει κάτι μέσα στον κάθε άνθρωπο που δεν τον αφήνει να παραιτηθεί. Ο ήλιος θα σε καίει και θα σε λιώνει, καθώς κατά περίεργη αντίφαση τα πάντα γύρω σου και μέσα σου έχουν σκοτεινιάσει, εσύ όμως συνεχίζεις, αγνοείς τα πάντα και πορεύεσαι, βάζεις το ένα πόδι μπροστά στο άλλο κι ας έχεις σταματήσεις να ονειρεύεσαι. Γνωρίζεις μόνο ότι πονάς κι αισθάνεσαι ότι χάνεσαι. Παρ' όλα αυτά αντιδράς προσπαθώντας να αγνοήσεις όλα αυτά που σου είναι τόσο φανερά και να συνεχίσεις.

Οι εικόνες αυτές υποδεικνύουν τη βαθιά πνευματική διάσταση που μπορούμε να προσδώσουμε στο καλοκαίρι. Το καλοκαίρι έχει τον τρόπο του να μας σμιλεύει και να μας διαμορφώνει με τρόπο έντονο, καθώς είναι βαθιά εμπειρικός, θυμίζοντας μας πράγματα που θέλουμε να ξεχάσουμε και βάζοντάς μας να τα αντιμετωπίσουμε. Παράλληλα όμως ποτέ δε σταματάει να φανερώνει την ομορφιά του κόσμου, την ωραιότητα της ζωής και την ξεγνοιασιά της χαράς. Γιατί αυτή είναι η πραγματικότητα του καλοκαιριού, το γεγονός ότι δεν μπορείς να κρυφτείς από τίποτα, τα πάντα λούζονται αδιακρίτως στον ήλιο, τα πάντα φανερώνονται. Τόσο οι ανησυχίες σου οι φόβοι σου, οι αδυναμίες σου, πράγματα που προσπαθείς να κρύψεις αλλά τώρα τα βρίσκεις απέναντί σου με μόνη επιλογή να τα αντιμετωπίσεις, όσο και η χαρά και η επιθυμία, στοιχεία του εαυτού σου που πολλές φορές φορές προσπαθούμε τόσο πολύ να τα θάψουμε και να τα εξαφανίσουμε. Αλλά το καλοκαίρι θα τα επαναφέρει και αυτά στο προσκήνιο, θυμίζοντάς μας ότι ο Θεός μάς έφτιαξε για να είμαστε χαρούμενοι, ότι είμαστε γεννημένοι για να ζήσουμε, για να αδράξουμε τη μέρα για να γνωρίσουμε την αγάπη που μας προσφέρεται, να την καλλιεργήσουμε, να την πολλαπλασιάσουμε και να την προσφέρουμε πίσω.

Επιμέλεια:

Αλέξανδρος Γκανάς
Φοιτ. Ηλεκτρολόγων Μηχανικών &
Μηχανικών Υπολογιστών ΕΜΠ

ΕΝΑΣ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΟΣ

Τέλος Αυγούστου και φέτος.
Τι κι αν έχουν περάσει πάνω από 25 χρόνια, οι
μνήμες είναι ακόμα νωπές!

Σε έχουν σημαδέψει...

Τα χρόνια της «επιτυχίας» που έζησες δεν είχαν την δύ-
ναμη να εξαλείψουν εκείνο το βίωμα σου, μα ούτε και να
διαβρώσουν την επιθυμία σου...

Αύγουστος 1990

Σε ξυπνά νωρίς ο πατέρας σου γεμάτος αγωνία. Ήταν η
μέρα των αποτελεσμάτων των

Πανελληνίων! Μεγάλη μέρα για την οικογένειά σου...

Θυμάσαι να συζητάνε γι' αυτή την στιγμή, της εισόδου
σου στην Νομική Σχολή Αθηνών, από
τότε που πρόφερεις τις πρώτες σου λεξούλες: «Μα κοίτα τον!
Κοίτα πόσο ωραία μιλάει, τί επιχειρήματα χρησιμοποιεί. Ο
καλύτερος δικηγόρος θα γίνει, θα μας ξεπεράσει...!»

Εδώ που τα λέμε, δεν είχες κι άλλη επιλογή. Ήσουν ο γιος,
ο μονάκριβος γιος,

καταξιωμένων μεγαλοδικηγόρων της Αθήνας...

Η πορεία σου ήταν καθορισμένη πριν καν γεννηθείς..

Ποτέ δεν ρωτήθηκες για τις επιθυμίες σου, για τις κλίσεις
σου, για τα όνειρα σου...

Άλλοι αποφάσιζαν για σένα...

Κι εσύ όφειλες μόνο να παλεύεις για να ικανοποιήσεις τις
προσδοκίες τους για την δική σου ζωή...

Μόνη σου διέξοδος από αυτή την φυλακή ήταν ένα μολύβι
κι ένα χαρτί! Καθόσουν ώρες να ζωγραφίζεις, να σχεδιάζεις,
να φτιάχνεις τα δικά σου, τα όλο δικά σου σχέδια...

Πόσο σε ανακούφιζε αυτό! Πόσο το είχες αγαπήσει!

...Φτάνετε στο σχολείο.

Ο πατέρας σου μπαίνει στο γραφείο του διευθυντή γεμάτος χαρά, μα και αγωνία.

Βγαίνει θλιμμένος!

Έχασες την Νομική για μερικά μόρια...

Δεν ξεστομίζει κουβέντα... Μπαίνετε στο αυτοκίνητο. Πάλι σιωπή. Σπίτι..., σιωπή! Θλίψη!

Τον ακούς να μιλά στην μητέρα σου: «Απέτυχε ο γιος μας. Είναι αποτυχημένος, είναι ένας αποτυχημένος!»

Τί κι αν κόπιασες; Τί κι αν ξενύχτησες τόσα και τόσα βράδια;

Δεν πέρασες! Γι αυτούς είσαι ένας αποτυχημένος.

Απέτυχε να ικανοποιήσεις το «εγώ» τους.

Ούτε ένα χάδι, ούτε μια αγκαλιά!

Είσαι ένας αποτυχημένος!

Ναι... ακόμα και τώρα νιώθεις τον πόνο αυτής της λέξης!

Κοίτα πόση δύναμη κρύβουν αυτές οι λέξεις, μερικές φορές.

Μα εσύ δεν νιώθεις αποτυχημένος... Μόνο απογοητευμένος...

Ποτέ δεν μπόρεσες να ανακαλύψεις την γοητεία στο να είσαι το δεκανίκι στα όνειρα άλλων...

Μήπως σε ρώτησαν και πότε τί είναι εκείνο που σε γοητεύει;

Αποφασίζεις, όμως, δειλά-δειλά, να τους πεις τι είναι εκείνο που αγαπάς...

Βρίσκεις την δύναμη, πρώτη φορά, να εκφραστείς!

Τι το 'θελες;

«Ο γιος μας στην Σχολή Καλών Τεχνών; Καλλιτέχνες γίνονται οι αμόρφωτοι, οι αποτυχημένοι της ζωής»

Και τους άκουσες για μια ακόμα φορά...

Ξαναπροσπαθείς...

Η Νομική φαντάζει η μόνη λύτρωση για όλους.

Αύγουστος 1991

Πέρασες! Χαρές και γλέντια!

Από αποτυχημένος, είσαι πλέον επιτυχημένος...

Κοίτα μια πρόθεση πως αλλάζει την ζωή σου...

Την αλλάζει άραγε;

Επιτυχημένος στα μάτια τους.

Αποτυχημένος στα δικά σου.

Απογοητευμένος ξανά.

Γιατί ούτε και τώρα μπόρεσες να βρεις την γοητεία στην επιτυχία για κάτι που δεν επιθυμείς.

Αύγουστος 2017

Ξημερώνει και πάλι η μέρα των αποτελεσμάτων!

Μετά από εικοσιπέντε χρόνια επιτυχημένης ζωής και καταξίωσης, αποφασίζεις να παλέψεις για το δικό σου όνειρο!

Εκείνο το παλιό, μα το καθόλου ξεθωριασμένο!

Σχολή Καλών Τεχνών...

Όποιο και να είναι το αποτέλεσμα νιώθεις ήδη επιτυχημένος!

Γοητευμένος!

Τελικά, βρήκες την γοητεία στο να παλεύεις για τα όνειρά σου...

Έστω και μετά από τόσα χρόνια «επιτυχημένης ζωής».

Επιμέλεια:

Μαρία Παπαδημητρίου
Απόφ. Τμήμ. Φιλολογίας, Φιλοσοφικής Σχολής ΕΚΠΑ

Δύο λέξεις που ανάλογα από την οπτική γωνία του παρατηρητή θα μπορούν να δηλώνουν ελπίδα και παρηγοριά, συγγνώμη, απειλή ή απλά μετάνοια. Το σκέφτηκε κανείς;

Στο τραπεζάκι του δημόσιου υπάλληλου της Εφορίας, που «πετάχτηκε» για καφέ, ενώ ο ταλαίπωρος φορολογούμενος περιμένει στην ουρά από το πρωί για την «ρύθμιση» των οφειλών του, προβάλλει μια ταμπελίτσα με βιαστικά γραμμένες έμμεσα δυο απειλητικές λέξεις: **Επιστρέφω Αμέσως...**

Στο γκισέ της τραπεζοϋπαλλήλου, που πήγε στο απέναντι κομμωτήριο για να προλάβει τον συνωστισμό του σαββατοκύριακου, ταλαίπωρος συνταξιούχος (μη γνώστης του χειρισμού κάποιου άτιμου ΑΤΜ) που με λαχτάρα περιμένει να πάρει την πενιχρή σύνταξή του, το υπόλοιπο ενός 35χρονου αγώνα στην παραγωγή και την επιβίωση, στέκουν αποκαρδιωτικά οι δυο λέξεις: **Επιστρέφω Αμέσως...**

Στο τσαγκάρικο, στον υδραυλικό, στον ηλεκτρολόγο, - (ακόμα και στο εξομολογητήριο μιας δυτικής εκκλησίας (!) -, κοντολογίς σε τόσες μικρές γωνίες που εξ επαγγέλματος ή εκ κλήσεως έχουν ταχθεί να εξυπηρετούν τον άνθρωπο, τον καταναλωτή, τον πελάτη, τον συμπολίτη μας κρέμεται θεόστραβα μια ταμπέλλα πάνω στην οποία χαράζονται αδρά δυο λέξεις που σε γεμίζουν απογοήτευση κι απελπισία για τον χαμένο χρόνο αναμονής, για την αποτυχία της συνάντησης: **Επιστρέφω Αμέσως...**

Αμέτρητες οι περιπτώσεις που κάποιος που χρειαζόμαστε κάποια στιγμή μας «κολλάει» στο κούτελο ένα : **Επιστρέφω Αμέσως...**

Λες και όλοι, όταν τους έχουμε ανάγκη, είναι κάπου φευγάτοι , κάπου σε ένα διάστημα απέραντο χαμένοι,

προβάλλοντας για άλλοθι της απουσίας τους μια απλή ταμπέλλα με το: **Επιστρέφω Αμέσως...**

Προσωπικά γνωρίζω μόνο Έ ν α ν, που δεν χρειάζεται και δεν συνηθίζει να «επιστρέφει αμέσως», γιατί απλούστατα **είναι** για μένα, για όλους μας, **πάντα εδώ**, κοντά μου, κοντά μας, έτοιμος να θυσιαστεί για μένα, να με σπκώσει στα πανάγια χέρια Του, να λυτρώσει τη ζωή μου με το Αίμα Του, να απαλύνει τον πόνο μου με την Χαρά Του, να με οδηγήσει από το χέρι μακριά από τα βαλτόνερα που με έριξε η αμετροεπεία μου, ο εγωισμός μου, η γεμάτη ξιπασιά άλογη λογική μου.

Ναι, Εκείνος είναι πάντα για μένα εδώ. Αλλά εγώ λείπω από εμένα. Λείπω από τους δικούς μου. Λείπω από τον συνάνθρωπό μου. Λείπω από το σπίτι Εκείνου, που με τόσο λυτρωτική αγάπη μου παραχώρησε.

Ίσως είναι καιρός, να αναλογιστώ την οφειλή μου ως πιστός, ως πνευματικός άνθρωπος και να υλοποιήσω με υπευθυνότητα την Επιστροφή μου στο δρόμο του καθήκοντος και της αγάπης, λέγοντας κι εγώ: **«Επιστρέφω Αμέσως».**

Αλλά περισσότερο από αυτό ίσως είναι καιρός, χωρίς ταμπέλλες, κάποια στιγμή να γυρίσω στην αγκαλιά της Αγάπης Του, ψελλίζοντας με δάκρυα μετάνοιας στην καρδιά μου σιγαλά αλλά ειλικρινά και αποφασιστικά: **Ναι Κύριε Ιησού, Επιστρέφω Αμέσως!**

Και «αναστάς, πορεύσομαι προς τον Πατέρα». Αμέσως!

Επιμέλεια:

Γιώργος Δ. Βλαχόπουλος
Πάλαι ποτέ και εσαεί Μέλος Χ.Φ.Ε.
Μόναχο

ΤΑ SMARTPHONES ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ. ΑΠΟ ΤΟ NETBRAIN ΣΤΟ ΝΟΜΟΡΗΟΒΙΑ ΚΑΙ ΤΟ PHUBBING.

Για πολλούς από εμάς, τα smartphones ή αλλιώς στην ελληνική ορολογία τα «έξυπνα τηλέφωνα», αποτελούν προέκταση του χεριού μας. Πάμε να δούμε όμως τον ορισμό των smartphones. Τι είναι άραγε αυτά τα «έξυπνα τηλέφωνα» και γιατί έχουν τόσο «αιχμαλωτίσει» τους χρήστες τους και ιδιαίτερα το νεανικό πληθυσμό; Το **smartphone**, ή **έξυπνο τηλέφωνο**, είναι ένα κινητό τηλέφωνο βασισμένο σε ένα λειτουργικό σύστημα κινητής τηλεφωνίας με περισσότερο προηγμένη υπολογιστική ικανότητα και συνδεσιμότητα σε σχέση με ένα συμβατικό κινητό τηλέφωνο. Με απλά λόγια, τα smartphones περιλαμβάνουν από μεταφραστική και τον προσωπικό μας γιατρό μέχρι τον γραμματέα που κρατάει τα ραντεβού μας. Μας ενημερώνουν, μας διασκεδάζουν, μας κρατούν σε επαφή με τον υπόλοιπο κόσμο. Ή τουλάχιστον έτσι νιώθουμε! Με τον ψυχαναγκασμό ενός tik τσεκάρουμε μηνύματα, ηλεκτρονική αλληλογραφία

και κοινωνικά δίκτυα έως και 32 φορές την ημέρα, και το κάνουμε παντού και υπό οποιεσδήποτε συνθήκες - ενώ οδηγούμε, δουλεύουμε, πίνουμε ποτό, παρακολουθώντας ταινία, συναυλία ή περπατώντας. Πρόσφατη έρευνα αποκάλυψε ότι ο μέσος χρήστης βρίσκεται πάνω από τη συσκευή του επί τρεις ώρες και δεκαέξι λεπτά την ημέρα - πάνω από ένα 24ωρο την εβδομάδα! Αυτή η πολύωρη ενασχόληση με τα smartphones αυξάνει ολοένα και τα ποσοστά των χρηστών που δηλώνουν εξαρτημένοι από τις συσκευές τους.

Η πιο πρόσφατη προσθήκη στη λίστα των «iDisorders» (όπως ονομάζονται οι διαταραχές που σχετίζονται με την υπερβολική χρήση της τεχνολογίας) έχει **«βαφτιστεί» NetBrain από τους ψυχολόγους και αφορά την εκδήλωση ναρκισσιστικών συμπε-**

1 Κολλημένοι με τα smartphones, Εφημερίδα Καθημερινή, 09/02/2017.

ριφορών των χρηστών, τη δυσκολία συγκέντρωσης και τον φόβο μη χάσουν το παραμικρό. Τα άτομα που πάσχουν από την εν λόγω διαταραχή, κατά τους ειδικούς, είναι συνήθως χρήστες υπολογιστή ή smartphone, οι οποίοι καταφεύγουν στον διαδικτυακό τζόγο, κάνουν υπερβολική χρήση των διαδικτυακών μέσων κοινωνικής δικτύωσης, των ιστοσελίδων ηλεκτρονικών παιχνιδιών και διαφόρων εφαρμογών. **Οι κάτοχοι smartphones φάνηκε να διατρέχουν τριπλάσιο κίνδυνο εμφάνισης NetBrain συγκριτικά με όσους δηλώνουν πιστοί στις παλιότερες συσκευές τους.** Ένα άλλο πολύ ενδιαφέρον και συγχρόνως άκρως ανησυχητικό εύρημα για τα smartphones αφορά τη χρήση τους από μωρά και μικρά παιδιά. Τα μωρά και τα μικρά παιδιά που «παίζουν» καθημερινά με smartphones και τάμπλετ, παρουσιάζουν μεγαλύτερη πιθανότητα να καθυστερήσουν να μιλήσουν για πρώτη φορά, σύμφωνα με νέα επιστημονική έρευνα από τον Καναδά. Η ερευνητική ομάδα του πανεπιστημίου του Τορόντο, με επικεφαλής την ακαδημαϊκό Τζούλια Μα, κατέληξε σε αυτά τα συμπεράσματα μετά την εξέταση 1.077 περιπτώσεων παιδιών, ηλικίας έξι μηνών έως δύο ετών. Οι επιστήμονες παρατήρησαν ότι στα «συνδεδεμένα με την τεχνολογία» παιδιά, κάθε επιπλέον 30 λεπτά καθημερινής χρήσης κάποιας φορητής συσκευής αυξάνουν κατά 50% την πιθανότητα καθυστέρησης των «πρώτων τους λέξεων». Οι παραπάνω είναι δύο από τις πολλές συνέπειες πολύωρης χρήσης smartphones, οι οποίες έρχονται σιγά σιγά στην επιφάνεια. Δυστυχώς δεν είναι οι μόνες...

Ας δούμε λίγο τι άλλο μπορεί να προκαλέσει η αλόγιστη έκθεση μας στα «έξυπνα τηλέφωνα». Καταρχάς, ίσως **το μεγαλύτερο πρόβλημα που προκαλείται από τα smartphones είναι η δυσκολία συγκέντρωσης.** Όπως ανέφερε το Associated Press, η μέση διάρκεια συγκέντρω-

σης του μέσου ανθρώπου για το 2013 ήταν μόλις 8 δευτερόλεπτα - ένα δευτερόλεπτο μικρότερη από αυτήν ενός χρυσόψαρου! Η συνεχής και γρήγορη πληροφορία που λαμβάνουμε από τα smartphones έχει παίξει καθοριστικό ρόλο σε αυτήν τη μείωση. Το 17% των ανθρώπων επισκέπτονται μια ηλεκτρονική σελίδα για μόλις 4 δευτερόλεπτα, ενώ μόνο το 4% μένει στην ίδια σελίδα για πάνω από 10 λεπτά. Στατιστικές δείχνουν ακόμα ότι το 43% των ατόμων κάτω των 25 ετών νιώθουν έντονη ενόχληση και άγχος όταν δεν έχουν τη δυνατότητα να τσεκάρουν το τηλέφωνό τους. Όλο αυτό το άγχος και η ενόχληση δημιουργούν δυσκολία στη συγκέντρωση, καθώς καταλαμβάνουν μεγάλο μέρος του ψυχισμού μας και δεν αφήνουν χώρο για συγκέντρωση στις καθημερινές μας δραστηριότητες. Τόσο διαδεδομένο είναι το φαινόμενο, που πλέον υπάρχει και σχετικό σύνδρομο: το **nomophobia** (no-mobile-phone-phobia), η φοβία δηλαδή του να είσαι χωρίς κινητό. Με άλλα λόγια δυσκολευόμαστε να εστιάσουμε στο τώρα και να ζήσουμε πραγματικές στιγμές με πραγματικούς ανθρώπους, λόγω τους άγχους και της έλλειψης συγκέντρωσης που μας κατατρέχουν. Ένα δεύτερο κι εξίσου σημαντικό πρόβλημα είναι τα **διάφορα θέματα που δημιουργούνται στον ύπνο μας.** Σύμφωνα με έρευνες -μεταξύ των οποίων και της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ-, οι αγαπημένες μας συσκευές μάς ξαγρυπνούν «λούζοντάς» μας στο μπλε φθορίζον φως τους, που μπερδεύει τη μελατονίνη μας, την ορμόνη που εκκρίνεται τη νύχτα και μας προκαλεί νύστα. Το φως τους μοιάζει πολύ με το φως της ημέρας και μπερδεύει τον οργανισμό. Αν ερχόμαστε σε επαφή μαζί του και κατά τη διάρκεια της νύχτας, δημιουργεί υπνικές διαταραχές, οδηγεί σε διακοπτόμενο ύπνο και μας κάνει να σπκωνόμαστε την επόμενη ημέρα κουρασμένοι. Σύμφωνα με έρευνες, το 66% των ανθρώπων κοιμούνται

μαζί με τα τηλέφωνα τους και η πλειονότητα αυτών λαγοκοιμούνται ή έχουν διακοπτόμενο ύπνο. Το επόμενο πρωινό λογικό είναι να αισθάνονται κόπωση, χωρίς να έχουν καν ξεκινήσει τη μέρα τους. Ένα τρίτο πολύ **σοβαρό ζήτημα τίθεται στον τομέα της κοινωνικότητας του ατόμου**. Το έχουμε ζήσει όλοι, είτε ως πρωταγωνιστές είτε ως παρατηρητές, να βρισκόμαστε σε μία καφετέρια όπου επικρατεί απόλυτη ησυχία, καθώς όλοι είναι απορροφημένοι ο καθένας στο κόσμο-κινητό του. Ή στο ασανσέρ με καμιά δεκαριά ανθρώπους και όλοι να βγάζουμε τα κινητά μας. Το ίδιο συμβαίνει στο μετρό, στην ουρά του σουπερ μάρκετ, στην αίθουσα αναμονής του γιατρού. Ακόμη χειρότερα, συμβαίνει μέχρι και στα ζευγάρια ή στις παρέες που τρώνε ή πίνουν έξω. Όλοι μαζί γύρω από ένα τραπέζι, αλλά ο καθένας απορροφημένος στο smartphone του. Υπάρχει μάλιστα και νέος όρος γι' αυτό, το **phubbing: το σνομπάρισμα που κάνει κανείς στον συνομιλητή του, δίνοντας περισσότερη σημασία στο τηλέφωνό του (phone + snubbing)**. Καθένας από εμάς, πλέον, σε κάθε κοινωνικό τετ-α-τετ αναλαμβάνει το δύσκολο έργο να φανεί πιο ενδιαφέρων από το smartphone του συνομιλητή του. «Όλοι συντονίζονται με το κινητό τους και κανείς δεν ασχολείται με τους υπολοίπους. Τα smartphones σκοτώνουν την κοινωνία μας», έγραφε πρόσφατα το ηλεκτρονικό περιοδικό Techrepublic. Η αυξημένη χρήση smartphones οδηγεί επίσης και σε **προβλήματα μνήμης**. Το μυαλό μας φρακάρει από τις εκατοντάδες πληροφορίες στις οποίες εκτιθέμεθα καθημερινά, με αποτέλεσμα να έχει δυσκολίες στη διάκριση των σημαντικών από των ασήμαντων λεπτομερειών, των χρήσιμων από των άχρηστων. Επίσης, λόγω του ότι τα smartphones λειτουργούν και σα μηχανές υπενθύμισης, δεν εξασκούμαστε στο να θυμόμαστε πράγματα, καθώς κάποιος άλλος τα θυμάται για μας. Για να διατηρείται όμως η μνήμη σε καλά επίπεδα, θα πρέπει να την τρέφουμε και να την γυμνάζουμε. Σε πείραμα που διεξήχθη στις ΗΠΑ, άτομα ηλικίας 70 ετών άκουσαν μια ιστορία και μετά τους ζητήθηκε να την ανακαλέσουν όσο πιο πιστά μπορούσαν. Στο ενδιάμεσο, οι μισοί αφέθηκαν να ξεκουραστούν για 10 λεπτά μην κάνοντας τίποτα και οι υπόλοιποι έπαιζαν ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι. Εκείνοι που ξεκουράστηκαν θυμούνταν πολύ καλύτερα την ιστορία από εκείνους που έπαιζαν το ηλεκτρονικό παιχνίδι. Αυτό ήταν αποτέλεσμα του φαινομένου που λέγεται «ενοποίηση» (consolidation) και πρόκειται για μια αυτόματη διαδικασία για τον καθορισμό της μνήμης, που λαμβάνει χώρα σε έναν εγκέφαλο που ξεκουράζεται και όχι σε κάποιον που είναι θαμπωμένος από μια ηλεκτρονική συσκευή. Πολύς λόγος γίνεται και για τα **προβλήματα που προκαλούνται στα μάτια μας** από την χρήση smartphones. Η συνεχής χρήση της μικρής οθόνης δεν βοηθάει τα μάτια μας. Σύμφωνα με δηλώσεις κορυφαίων Βρετανών οφθαλμιάτρων σε πρόσφατο ρεπορτάζ του BBC, αυτό που τα επιβαρύνει περισσότερο είναι η απουσία βλεφαρίσματος (ανοιγοκλεισίματος του ματιού) σε συνδυασμό με την κοντινή απόσταση από την οποία κοιτάμε τα smartphones - μικρότερη από αυτήν που συνήθως κοιτάμε τα υπόλοιπα αντικείμενα. Οι οφθαλμίατροι δεν μιλούν όμως μόνο για βραχυχρόνιες βλάβες - θόλωμα, ερεθισμό, ξηρότητα. Το μπλε φθορίζον φως που εκπέμπουν τα smartphones είναι δυνητικά επικίνδυνο και τοξικό για το πίσω μέρος

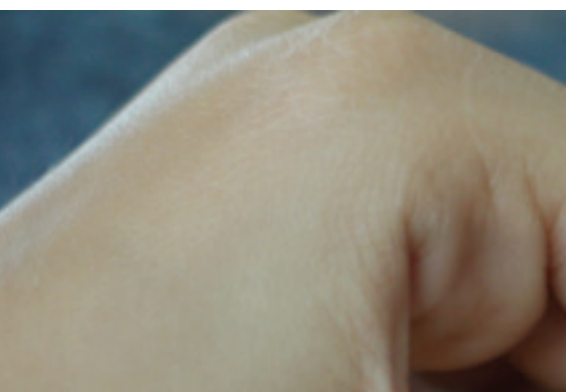
των οφθαλμών, λένε. Η μακρόχρονη χρήση μπορεί να βλάψει σοβαρά τα μάτια, ακόμη και να οδηγήσει σε σύνδρομο ωχράς κηλίδας. Μια ακόμα συνέπεια των smartphones και γενικότερα της χρήσης ηλεκτρονικών συσκευών είναι η **έλλειψη και η μείωση της παραγωγικότητας και της δημιουργικότητας**. Ο εγκέφαλός μας αποχαυνώνεται κυριολεκτικά όταν, αντί να τον ξεκουράσουμε σκεπτόμενοι ή χαλαρώνοντας, παίζοντας, ρεμβάζοντας, συνδεόμαστε χωρίς μέτρο στα κινητά μας και φορτώνουμε τον εγκέφαλό μας με ένα σωρό πληροφορίες, οι περισσότερες από τις οποίες είναι άχρηστες! Αυτό το tik που κάνουμε στο smartphone απασχολεί όλες τις αισθήσεις. Ταυτόχρονα ωθεί τον εγκέφαλο σε multitasking. Περπατάμε και στέλνουμε μήνυμα, τσεκάρουμε τα e-mails μας ενώ οδηγούμε, διαβάζουμε νέα την ώρα που μιλάμε με τους φίλους μας. Σύμφωνα με τον δρ. Erl Mίλερ, νευροεπιστήμονα από το MIT, ο εγκέφαλός μας δεν είναι φτιαγμένος για να κάνει παράλληλες δραστηριότητες. Όπως λέει στον Guardian, «*όταν οι άνθρωποι νομίζουν ότι κάνουν multitasking, ουσιαστικά απλώς περνούν από δραστηριότητα σε δραστηριότητα πάρα πολύ γρήγορα. Και κάθε φορά που το κάνουν αυτό, υπάρχει μεγάλο γνωστικό κόστος, μας στοιχίζει σε απόδοση*». Αυτή η διαδικασία, επίσης, αυξάνει την παραγωγή της κορτιζόλης, ορμόνης που δημιουργεί το στρες, αλλά και της αδρεναλίνης, που οδηγεί στην υπερδιέγερση του εγκεφάλου. Το αποτέλεσμα; Μια νοητική θολούρα, πτώση της παραγωγικότητας, μείωση της δημιουργικότητας. Πέρα από τις νοητικές και κοινωνιοψυχολογικές συνέπειες των smartphones υπάρχουν και **οι επιπτώσεις της χρήσης των smartphones στο σώμα του χρήστη**. Οι φανατικοί χρήστες smartphones παρουσιάζουν πόνους στον αυχένα και προβλήματα στην πλάτη -από το σκύψιμο πάνω από τη συσκευή-, καθώς και πόνους στους καρπούς ή ακόμη και τενοντίτιδες λόγω της χρήσης του πληκτρολογίου. Όπως συνέβη και με τους επιτραπέζιους υπολογιστές στις αρχές της δεκαετίας του '90, οι παρενέργειες αυτές περνούν σε δεύτερη μοίρα για τους χρήστες. Μια νέα, απρόσμενη παρενέργεια της χρήσης των φορητών ηλεκτρονικών συσκευών είναι το ότι **προκαλούν ρυτίδες και σακούλες**, φαινόμενο που, όπως φαίνεται, χτυπά κυρίως τις γυναίκες. Σύμφωνα με δηλώσεις του δερματολόγου δρ. Κρίστοφερ Ρόουλαντ Πέιν της Κλινικής του Λονδίνου στην εφημερίδα Telegraph, το συνεχές σκύψιμο πάνω από την οθόνη χαλαρώνει το δέρμα, σακουλιάζει τα μάγουλα και δημιουργεί μια χαρακτηριστική ρυτίδα πάνω από την κλείδα. Αυτό παρατηρείται κυρίως σε άτομα μεταξύ 18 και 39 ετών που διαθέτουν κατά μέσο όρο τρεις ψηφιακές συσκευές και σκύβουν πάνω από την οθόνη τους γύρω στις 150 φορές την ημέρα.

Έχουμε άραγε συνειδητοποιήσει πόσα πράγματα, κυρίως άυλα, απλά αλλά ουσιώδη μας στοιχίζει όλη αυτή η ψυχαναγκαστική υπέρμετρη χρήση ηλεκτρονικών συσκευών; Μια αγκαλιά, ένα άγγιγμα, μια βαθιά επικοινωνία, ένα καρδιακό άνοιγμα και τόσα άλλα που τρέφουν τη ψυχή μας... Ας ελπίσουμε να μη μας στοιχίσει τελικά και την ίδια την ψυχή μας. «Μέτρον άριστον» λοιπόν!

Επιμέλεια:

Σοφία Αθανασίου
Απόφ. Ψυχολογίας Παντείου

ΜΙΑ JENGA

Το απαιτητικό του παιχνιδιού έγκειται στο να υπολογίσεις την ευστάθεια του «κτίριο» και να σκεφτείς ποιο είναι το καλύτερο τουβλάκι για να φύγει από τη θέση του δίχως να χαλάσει το οικοδόμημα. Σκοπός να μην κάνεις την λάθος κίνηση και ρίξεις τα τουβλάκια. Θέλει σκέψη και προσοχή.

ΑΛΛΙΩΤΙΚΗ

Φωτογραφία: Ελένη Μαυρίδη

Η jenga είναι παιχνίδι που μάλλον έχεις παίξει αρκετές φορές. Για να σου θυμίσω όμως, αν δεν θυμάσαι ή αν δεν έτυχε να παίξεις ποτέ, είναι το παιχνίδι με τα ξύλινα τουβλάκια που τοποθετείς το ένα πάνω στο άλλο. Τοποθετείς τρία σε κάθε επίπεδο φτιάχνοντας έναν πύργο από αυτά και κατόπιν πρέπει κάθε παίκτης να βγάλει ένα από το κάτω μέρος και να το τοποθετήσει στην κορυφή δίχως να χαθεί η ευστάθεια του «κτηρίου».

Το απαιτητικό του παιχνιδιού έγκειται στο να υπολογίσεις την ευστάθεια του «κτηρίου» και να σκεφτείς ποιο είναι το καλύτερο τουβλάκι για να φύγει από τη θέση του δίχως να χαλάσει το οικοδόμημα. Σκοπός να μην κάνεις την λάθος κίνηση και ρίξεις τα τουβλάκια. Θέλει σκέψη και προσοχή.

Σε μια παράλληλη jenga, αυτή της ζωής μας, στήνουμε τον πύργο μας και ο γύρος ξεκινά. Έρχεται λοιπόν η σειρά μας να τραβήξουμε τουβλάκι προσέχοντας πάντα μην πέσει το κτήριο μας. **Τα πρώτα τουβλάκια είναι εύκολα στην απομάκρυνση τους, είναι ίσως τα «περιττά», αυτά που δεν κλονίζουν τα θεμέλια του οικοδομήματος μας και είναι εύκολο να αφαιρεθούν.** Ένας ακριβής προσδιορισμός των «περιττών» θα ήταν μάλλον άτοπος καθώς σε κάθε άνθρωπο διαφέρει το τι πρέπει να αφαιρέσει για να ανέβει πνευματικά. Δεν υπάρχουν απaráβατες υποδείξεις, είναι προσωπική υπόθεση όπως άλλωστε και η σχέση του κάθε ανθρώπου με το Θεό είναι καθαρά προσωπική και αυτό την καθιστά αυτόματα ασύγκριτη.

Έχει ερμηνευτεί άλλωστε...

*«Αν έχει ανάγκη η καρδιά μακριά να πάει
λίγα χρειάζεται, την πνίγουν τα πολλά
να γίνει άνεμος στα χρόνια να περνάει
να μη φορτώνουν τη ζωή τα περιττά.»¹*

¹ Τα περιττά Ερμηνεία: Μάριος Φραγκούλης Στίχοι: Παρασκευάς Καρασούλος, Μουσική: Θέμης Καραμουρατίδης

Όσο περνάει ο χρόνος, όμως, το παιχνίδι δυσκολεύει, καλείσαι να βγάζεις συνεχώς κομμάτια από το κτήριο που ολοένα γίνεται και πιο ασταθές. Είναι, ωστόσο, απαραίτητη προϋπόθεση για την εξέλιξη και τη συνέχεια του εκάστοτε πνευματικού αγώνα. Στον παραλληλισμό μας αυτό αντανακλάται στις πιο δύσκολες αποφάσεις που καλούμαστε να πάρουμε ή πιο σωστά, στις πιο θυσιαστικές πράξεις. Οι τελευταίες φαντάζουν δύσκολες και είναι άλλωστε. Όταν όμως αφαιρείς, θυσιάζεις από τον εαυτό σου, τότε είναι και που τον βρίσκεις. Αδειάζεις από ό,τι σε κρατά αγκιστρωμένο στα χαμηλά και τότε αφήνεις ελεύθερη την καρδιά για να ανέβει στα πιο ψηλά.

Το θέμα είναι ό,τι αφαιρείς να έχει γνώμονα Εκείνον. Ο σκοπός σου να εδράζεται στη διατήρηση της σταθερότητας σου, τη στιγμή που καλείσαι ταυτόχρονα καθώς βγάζεις τα περιττά να επαναπροσδιορίζεις τη θέση τους ώστε το «κτήριο», η ψυχή σου να συνεχίζει τη ανοδική πορεία του.

Το κτήριο μπορεί να καταρρεύσει στα χεριά σου είτε στα χέρια του αδελφού σου. Άραγε το πέσιμο σημαίνει αποτυχία σε αυτή τη διαφορετική jenga ή μήπως σηματοδοτεί την εκκίνηση μιας νέας παρτίδας; Αυτό εξαρτάται από τον παίκτη που έχει δύο επιλογές, είτε να εγκαταλείψει είτε να ξαναστήσει πάλι από την αρχή τα τουβλάκια.

Κανόνας βασικός: σε κάθε γύρο... η αγάπη.

Επιμέλεια:

Ελισάβετ Αντωνιάδη
Φοιτ. Τμήμ. Επικοινωνίας & Μ.Μ.Ε. ΕΚΠΑ

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Σκίτσο: Ελεονώρα Καραβάνη

Μέσα Ιούνη. Η ζέση είχε αρχίσει για τα καλά, η θερμοκρασία ανεβασμένη. Λένε πως το καλοκαίρι είναι προτιμότερο τα λουλούδια να ποτίζονται νωρίς το βράδυ· κρατάνε με αυτό τον τρόπο τη δροσιά τη νύχτα και δεν τα καίει ο ήλιος την ημέρα. Κάπως έτσι σε μιαν άκρη του μπαλκονιού μου έπεσα πάνω της! Μόνο που τώρα ήταν άδεια...

Ήταν μέσα Ιούνη και τότε θαρρώ, όταν μου την έφεραν. Κατακόκκινη και ολάνθιστη! Η χαρά μου ήταν απερίγραπτη! Ξέρετε, σε ένα μπαλκόνι με μπλόικη πρασινάδα, μια κατακόκκινη βιγόνια κάνει σίγουρα τη διαφορά! Την δέχθηκα με μπλόικη χαρά κι αγάπη. Την επομένη κιόλας, επισκέφθηκα ένα κατάστημα της γειτονιάς για να πάρω τα απαραίτητα. Λίγο χώμα και μια γλάστρα μεγαλύτερη να τη μεταφυτέψω. Μια γλάστρα που να της ταιριάζει. Και βρέθηκε ξαφνικά να στολίζει το τραπεζάκι του μπαλκονιού μου. Με συντρόφευε στον πρώτο καφέ της ημέρας, στο απογευματινό μου διάβασμα - Ιούνης βλέπετε κι εξεταστική πάνε μαζί -, στη χαλάρωση πριν τον βραδινό ύπνο...

Κι εγώ προσπαθούσα να τη φροντίζω - έτσι τουλάχιστον νόμιζα -. Ιούνης είπαμε, με αρκετά ανεβασμένο τον υδράργυρο. Την πότιζα μέρα παρά μέρα μέρα, να μη μαραθεί. Και τη χάζευα ώρες.

Σιγά σιγά όμως, την είδα να «κατσουφιάζει». Άρχισε και λίγο να μαραίνεται και να κιτρινίζουν τα φύλλα της. Τότε συνέχισα το πότισμα και μάλιστα πιο τακτικά. Ξάφνου μια μέρα είδα πως σάπισε. Ρώτησα, έψαξα, προσπάθησα να τη σώσω, αλλά δεν τα κατάφερα. Οι βιγόνιες, μου είπαν, δε θέλουν πολύ νερό. Θέλουν αραιό πότισμα ακόμα και το καλοκαίρι. Πρέπει να παρακολουθείς το χώμα τους και ανάλογα να τις ποτίζεις. Όταν το χρειάζονται!

Στεναχωρήθηκα πολύ. Την αγαπούσα. Και προσπάθησα να τη φροντίσω όπως **εγώ** νόμιζα πως θα ήταν καλύτερα.

Στην αγάπη όμως δεν υπάρχει εγώ.

«Από όσα πολλά έχω ακούσει για το μέγα αίγιγμα, «Τι είναι Αγάπη;» δυο μόνο με ικανοποιούν. Πρώτο βέβαια εκείνο το άφταστο του Αποστόλου Παύλου προς Κορινθίους, κι ένα άλλο του ψυχίατρου Βίκτορ Φρανκλ: «Αγάπη είναι να βάζεις τις ανάγκες εκείνου που αγαπάς πάνω από τις δικές σου ανάγκες». Πέστε μου, γίνεται να το καταφέρει αυτό κάποιος που δεν δουλεύει ισορροπημένα η συναισθηματική του ευφυΐα; Που δεν κατανοεί: Τι χρειάζεται αυτός που αγαπώ; Ποιος όντως είναι; Τι ακριβώς έχει ανάγκη και τι μπορώ να κάνω; Το βαθύ συναίσθημα έχει ευθύνη. Και η ευθύνη χρειάζεται κρίση καθαρή. Έγνοια!»¹

Δε μπορεί κανείς να ισχυριστεί πως αγαπά και ταυτόχρονα να μην τον ενδιαφέρει να καταλάβει, να κατανοήσει

τι είναι εκείνο που χρειάζεται ή που δε χρειάζεται, τι εκείνο που αντέχει ή που δεν αντέχει ο άλλος. *Ο τρόπος που προσεγγίζουμε είναι η απόδειξη των αισθημάτων που έχουμε. Ο τρόπος! Η καλλιτεχνία εκείνου που συμβαίνει στ' αλήθεια και επιζητά να εκφραστεί.*²

Το εγώ μας, αυτόματα μας καθιστά ανίκανους να αγαπήσουμε. Να αγαπήσουμε και να κοινωνήσουμε την αγάπη μας στη φύση, στον συνάνθρωπο, στον Θεό. *Όταν μόνη έγνοια είναι ο εαυτός μας, τότε έχουμε κλειστεί σ' αυτόν και δεν μπορούμε να ανοιχτούμε. «Κι όταν δεν πεθαίνει ο ένας για τον άλλον, είμαστε κιόλας νεκροί», όπως λέει ο ποιητής (Τ. Λειβαδίτης).*³

Η αγάπη θέλει άσκηση, θέλει σεβασμό, θέλει διακριτικότητα, θέλει γνώση των αναγκών του άλλου και πλήρωσή τους. Θέλει αρχοντιά! Διότι αγάπη σημαίνει έγνοια για τον άλλον. Μοίρασμα. Άρση του σταυρού του.⁴

Έτσι είναι και η αγάπη Εκείνου, η αληθινή, η ατέρμονη, η αδιάλειπτη... Εκείνου που μας προστάζει να 'χουμε θάρρος! Θάρρος, γιατί νίκησε για μας τον θάνατο.

«Κι εκεί στις γης τις μυρωδιές, στην παιχνιδιάρη σήψη, Ο Έρωτας το θάνατο μπόρεσε να νικήσει».⁵

Με την Ανάστασή Του, νίκησε τον θάνατο και μας χάρισε τη ζωή, τη ζωή πέρα από το θάνατο. **Ο θεός Έρωτας και μόνο αυτός, νίκησε για χάρη μας το θάνατο. Σαν τον σπόρο που έπεσε στο χώμα, θάφτηκε, σάπισε και βγήκε το στάχυ.**⁶ Το φθαρτό ντύθηκε την αφθαρσία και το θνητό την αθανασία. Τον κατάπτε η νίκη τον θάνατο. Πού είναι, θάνατε, η νίκη σου; Πού είναι, θάνατε, το κεντρί σου; Το κεντρί λοιπόν του θανάτου είναι η αμαρτία, και η δύναμη της αμαρτίας ο νόμος. Αλλά ας δώσουμε ευχαριστία στο Θεό που μας δίνει τη νίκη μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.⁷

Επιμέλεια:

Αγγελική Καλκάνη
Μεταπτ. Φοιτ.

Τεχνο-Οικονομικών Συστημάτων ΕΜΠ

1 Από ανάρτηση στην προσωπική σελίδα της Μάρως Βαμβουνάκη στο www.facebook.com

2 Κυριακή Απόγευμα στη Βιέννη, Μάρω Βαμβουνάκη Εκδ. Ψυχογιός

3 π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Το ακάθαρτο πνεύμα, 02/04/2011, <http://www.themistoklismourtzanos.blogspot.gr>

4 π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Ο διάλογος στην Οικογένεια, 30/11/2016, <http://www.themistoklismourtzanos.blogspot.gr>

5 Του Έρωτα και του Θανάτου, στίχοι, μουσική, ερμηνεία: Θανάσης Παπακωνσταντίνου

6 Λουκ. 8, 4-15

7 Α' Κορ. 15: 53-57

Φωτογραφία: Βασίλης Λόντος

"Ίζα Ιεσοαί" (νωπογραφία από τον εξωνάρθηκα του παλιού καθολικού Ι.Μ. Ξενοφώντος, Άγιον Όρος)

«Χαῖρε, σιγή δεομένων πίστις...»

Στο κύκνειο άσμα του θέρους, στη Γεθσημανή του χρόνου, μέσα στον Αύγουστο μήνα που τρέφει τους έντεκα άλλους, εορτάζεται η προσφορά του γένους των ανθρώπων, στο Θεό. Ως άλλοι «Απόστολοι έκπεράτων, συναθροισθέντες ένθάδε», καλούμαστε κι εμείς από τα πέρατα της γης την ομορφότερη εποχή του χρόνου, σε ένα δεύτερο Πάσχα, στο Πάσχα του καλοκαιριού.

Θαρρείς και χαμογέλασε ο Θεός, σαν έκαμε το ελληνικό καλοκαίρι. Στόλισε, καρποφόρησε και γέμισε την πλάση με καρπούς κι άνθη μύρια, έβαψε μπλε και δρόσισε θάλασσα κι ανέμους, κόσμησε και επιχρύσωσε ακτές και αμμουδιές. Και μέσα εκεί, ως «Χρυσοπλοκώτατος πύργος καί Δωδεκάτειχος πόλις», ως «Ηλιοστάλακτος θρόνος, καθέδρα του Βασιλέως», τιμάται η γλυκιά Παναγία μας.

Ποια η πορεία άραγε του ανθρώπινου κόσμου χωρίς την Παρθένο Μαρία; Ποια η σημασία της ταπεινής Κόρης, που δέχτηκε εκουσίως την ενανθρώπιση του Θεού; Διπλή και υψίστη η προσφορά της Παρθένου, συνιστώντας «κλίμακα έπουράνια, δι' ης κατέβη ό Θεός» και συνάμα «γέφυρα μετάγουσα τους έκ γης προς ούρανόν». Στο πρόσωπό της συντελέστηκε και συντελείται ταυτόχρονα, η κάθοδος του Θεού στη γη και η άνοδος των ανθρώπων στον ουρανό. Η απόλυτη συνεισφορά του ανθρώπου στο σχέδιο του Θεού: η ενσάρκωση Του, «Μπτέρα Παρθένο».

Τι συγκλονιστικό πρόσωπο αλήθεια η Θεοτόκος; Σε μια τέτοια περίοπτη θέση, σε ένα τέτοιο έπουράνιο θρόνο εκδεξιών του Υιού της, κι όμως Εκείνη ταπεινά σιωπηλή. Αλήθεια θυμάται κανείς ποτέ τη Θεοτόκο να μιλά; Να θεολογεί σε ναούς, ή να κηρύττει στον κόσμο; Στα βιβλία της Καινής Διαθήκης, αναφέρονται τέσσερις μονάχα φορές που ακούμε τη Παναγία να μιλά. Η πρώτη περίπτωση ήταν στον Ευαγγελισμό που αποδέχθηκε τη συμμετοχή του ανθρώπινου γένους στο σχέδιο του Θεού, η δεύτερη κατά την επίσκεψη της στην Ελισάβετ με το ευχαριστιακό «Μεγαλύνει ή ψυχή μου τόν Κύριον καί ήγαλλίασε τό

πνευμά μου επί τώ Θεώ τώ σωτήρι μου· ότι επέβλεψεν επί τήν ταπεινώσιν τής δούλης αυτού» και η τρίτη όταν ο Ιησούς δίδασκε δωδεκαετής στο ναό των Ιεροσολύμων και Τον βρήκε εκεί μετά από αναζήτηση τριών ημερών.

Τελευταία περίπτωση ομιλίας Της, είναι τα λόγια που άρθρωσε στο γάμο της Κανά, που ήταν και η αιτία του πρώτου θαύματος του Χριστού. Όταν λοιπόν τελείωσε το κρασί και απευθυνόμενη στο Υιό της για να Τον ενημερώσει, λαμβάνει την απάντηση πως δεν είχε έλθει ακόμη η στιγμή που θα ξεκινούσε η επί γης θαυματουργική δράση Του, η Παναγία είπε στους υπηρέτες μια φράση, η οποία έκτοτε ηχεί έντονα σ' όλους μας: «ό,τι άν λέγη ήμιν, ποιήσατε». Μια τόσο απλή και συνάμα αφοπλιστική πρόταση αποτελεί την παρακαταθήκη της Παναγίας για όλους μας.

Μέσα λοιπόν στον κόσμο τούτο, τον κόσμο των λογίων-λογίων λόγων, των προχειρών, των μεγάλων, των εξάλων, έρχεται να σπάσει τη βιτρίνα του ανούσιου λόγου, η σιγή της Παρθένου. Μια σιγή, καρπός της οποίας συνιστά η εσωτερική σουχία που ανεβάζει στα ύψη τον πνευματικό άνθρωπο. Μια σιγή, απάντηση σε κάθε μας πόνο και θλίψη, σε κάθε γιατί, σε κάθε αλλά. Μια σιγή που ωστόσο μιλά δυνατά. Ίσως, αν εστιάσουμε σε αυτή τη σιωπή, αν πάσουμε συνεχώς να φλυαρούμε, αν ανοίξουμε τη φωνή της καρδιάς μας κλείνοντας ταυτοχρόνως το μονίμως ανοιχτό στόμα μας, ίσως τότε λοιπόν ακούσουμε δυνατά τη φωνή του Θεού που μιλά στον καθένα μας.

Άλλωστε αυτό έκανε και η γλυκιά Παναγία μας. Η Τεκούσα τον Λόγον, σιωπηλώς ομιλούσε...

Επιμέλεια:

Κλεάνθης Νιζάμης
MSc Βιολόγος & Φοιτ. Θεολογίας

Αγιογραφία: Βασίλης Λόντος, Παναγία Οδηγήτρια (2001)

1837-2017: 180 ΧΡΟΝΙΑ ΕΜΠ

Το φωτογραφικό υλικό, αντλήθηκε από την ιστοσελίδα του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου

Το 2017, συμπληρώνονται 180 χρόνια από την ίδρυση του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου, του μεγαλύτερου τεχνολογικού ιδρύματος της Ελλάδας.

Το 1837 με το νέο ημερολόγιο, 1836 με το παλιό, ως κυριακάτικο σχολείο μαστόρων, από την αρχή συνδεδεμένο με τον κόσμο της εργασίας και της παραγωγής και εξελίχθηκε σταθερά σύμφωνα πάντα με τις ανάγκες της κοινωνίας. Αυτή η καταγωγή επηρέασε βαθιά τα χαρακτηριστικά του και κληροδότησε στο ΕΜΠ ένα από τα βασικά γνωρίσματα, για τα οποία είναι υπερήφανο: τον προσανατολισμό στην πράξη. Μερικά χρόνια αργότερα, οι ευεργέτες από το Μέτσοβο δώριζαν στο ΕΜΠ ένα τεράστιο για την εποχή ποσό, δείχνοντας όχι μόνο πατριωτισμό, αλλά και εξαιρετική διορατικότητα για το τι είχε πραγματικά ανάγκη η χώρα, για να στηριχθεί στα πρώτα βήματά της. Έτσι γεννήθηκε το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο: ως αμιγώς Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο, ως «Πολυτεχνείο». Ταυτόχρονα «Εθνικό», συνδέοντας την αποστολή του με τις προοπτικές της χώρας και «Μετσόβιο», ως φόρος τιμής σε αυτούς που του έδωσαν την πρώτη γενναία ώθηση.

Μετά το 1844 διαμορφώθηκε σε ίδρυμα, όπου η παράδοση μαθημάτων γινόταν καθημερινά. Χωρίστηκε στο τμήμα των Βιομηχανικών Τεχνών και στο τμήμα των Καλών Τεχνών.

Το 1862 άρχισε η κατασκευή του κτιρίου που πλέον ονομάζε-

ται «Κτίριο Αβέρωφ» προς τιμή του Γεωργίου Αβέρωφ, ο οποίος συγχρηματοδότησε τις εργασίες της κατασκευής. Το 1873 εγκαταστάθηκε στα κτίρια της οδού Πατησίων και ονομάστηκε «Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο». Η ονοματοδοσία έγινε προς τιμή των μεγάλων ευεργετών Γ. Αβέρωφ, Ν. Στουρνάρη, Ε. Τοσίστα και Μ. Τοσίστα, των οποίων η γενέτειρα ήταν το Μέτσοβο.

Η αντίσταση των φοιτητών τον Νοέμβριο του 1973 έκανε το Πολυτεχνείο σύμβολο του αγώνα ενάντια στην δικτατορία και σταθμό στη σύγχρονη νεοελληνική Ιστορία.

Το 1914 το ίδρυμα αποτελείτο από τις σχολές των Πολιτικών Μηχανικών, των Μηχανολόγων, των Ηλεκτρολόγων και των Τηλεφορηματικών. Η τελευταία σχολή καταργήθηκε το 1917 και ιδρύθηκαν οι σχολές Αρχιτεκτόνων, Χημικών Μηχανικών και Τοπογράφων-Αγρονόμων Μηχανικών. Το 1937 ιδρύθηκε η σχολή Μηχανικών Μεταλλείων-Μεταλλουργών και η σχολή Ναυπηγών Μηχανικών. Τέλος, το ακαδημαϊκό έτος 1999-2000 ξεκίνησε η λειτουργία της σχολής Εφαρμοσμένων Μαθηματικών και Φυσικών Επιστημών. Σήμερα αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα εκπαιδευτικά-ερευνητικά ιδρύματα της Ελλάδας.

Φέτος, με την ευκαιρία της 180ής επετείου από την ίδρυση του έχει οργανωθεί μια σειρά εκδηλώσεων σε συνεργασία με τις Σχολές του Ιδρύματος που στοχεύει στην ανάδειξη της ιστορικής-εθνικής διαδρομής του, του εκπαιδευτικού, ερευνητικού και τεχνολογικού έργου του καθώς και στην διαχρονική συμβολή του στην αντιμετώπιση των κοινωνικών και αναπτυξιακών αναγκών της χώρας.

Οι εκδηλώσεις του Ε.Μ.Π. ξεκίνησαν την 6^η Μαΐου στο Τεχνολογικό και Πολιτιστικό Πάρκο Λαυρίου, με μια εκδήλωση για τους μεταλλωρύχους του κόσμου, αφενός σε ανάμνηση του γεγονότος ότι το Πολυτεχνείο ξεκίνησε ως σχολείο μαστόρων και αφετέρου

σε ένδειξη σεβασμού προς όλους τους εργαζόμενους και ιδιαίτερα αυτούς που εργάζονται σε εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες.

Τον Ιούνιο στο Μέτσοβο το Ε.Μ.Π. τίμησε τη μνήμη και ανέδειξε την προσφορά των μετσοβιτών ευεργετών του, ανακοινώνοντας παράλληλα τα νεότερα αποτελέσματα της διαρκούς ερευνητικής προσπάθειας για την αναστήλωση ενός ηπειρώτικου συμβόλου, του Γεφυριού της Πλάκας.

Τον Ιούλιο το Ε.Μ.Π., που ενθαρρύνει και προβάλλει τη νεανική δημιουργικότητα, ιδιαίτερα αυτή που χρησιμοποιεί τις προηγμένες ψηφιακές τεχνολογίες, διοργάνωσε στο Τεχνολογικό και Πολιτιστικό Πάρκο Λαυρίου, 48ωρο μαραθώνιο διαγωνισμό φαντασίας, δημιουργικότητας και τεχνολογίας καλώντας νέες και νέους να συμμετέχουν στο σχεδιασμό video και board games, σε θέμα που θα «αποκαλυφθεί» στην έναρξη του διαγωνισμού.

Το Σεπτέμβριο, το Ε.Μ.Π. «ανοίγει τις πόρτες του» για ένα τρίμηρο στους γονείς και μαθητές, αλλά και στο ευρύτερο κοινό, παρουσιάζοντας εντυπωσιακά επιτεύγματα της σύγχρονης επιστήμης από τους ίδιους τους δημιουργούς τους, σε ελεύθερες επισκέψεις και προγραμματισμένες περιηγήσεις. Οι επισκέπτες θα έχουν την ευκαιρία να δουν τον «κόσμο του αύριο», όπως «γεννιέται» καθημερινά, σε ορισμένα από τα καλύτερα Εργαστήρια της Ελλάδας και του κόσμου και να γνωρίσει τη μεγάλη δύναμη του Πολυτεχνείου, τους νέους ερευνητές του.

Στο τέλος του χρόνου, οργανώνεται έκθεση ζωγραφικής με έργα μεγάλων Ελλήνων ζωγράφων που υπήρξαν καθηγητές της Αρχιτεκτονικής Σχολής, όπως ο Νίκος Χατζηκυριάκος-Γκίκας και ο Νίκος Εγγονόπουλος, αναδεικνύοντας έτσι τη σημαντική συμβολή του Ε.Μ.Π. στην τέχνη, η οποία είναι άγνωστη στο ευρύτερο κοινό αφού έχει αναγνωρισθεί κυρίως η τεχνολογική και εκπαιδευτική

του διάσταση.

Σταθμοί στην πορεία του εορτασμού των 180 ετών του Πολυτεχνείου είναι οι προγραμματιζόμενες εκδηλώσεις των Σχολών του, με τα Εργαστήρια και τους ανθρώπους τους, που αποτελούν το Ε.Μ.Π. Από τον Ιούλιο μέχρι τον Δεκέμβριο, θα οργανωθούν Ημερίδες, Συνέδρια και επισκέψεις σε Εργαστήρια από τις Σχολές Πολιτικών, Μηχανολόγων, Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών, Αρχιτεκτόνων, Χημικών, Αγρονόμων-Τοπογράφων και Μεταλλειολόγων-Μεταλλουργών Μηχανικών, εκεί στη βάση του Ε.Μ.Π. όπου αναδεικνύεται το έργο, η πορεία και οι προκλήσεις του αύριο που αντιμετωπίζουν οι Σχολές του.

Παράλληλα, κατά τη διάρκεια του 2017, θα πραγματοποιούνται σημαντικές καλλιτεχνικές εκδηλώσεις.

Οι εορταστικές εκδηλώσεις για τα 180 χρόνια από την ίδρυση του Ε.Μ.Π. θα ολοκληρωθούν με την Κεντρική Εκδήλωση στις 12 Δεκεμβρίου 2017, η οποία θα είναι αφιερωμένη στο καθήκον του Ε.Μ.Π. να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις του 21^{ου} αιώνα και στην οποία θα επιβεβαιώσει ότι θα εξακολουθήσει να συνεισφέρει στην κοινωνική και παραγωγική ανόρθωση της χώρας σε μια από τις πιο δύσκολες περιόδους της, παραμένοντας σταθερά εμπρός στις απαιτήσεις του αύριο για εκπαίδευση, έρευνα και κοινωνική προσφορά.

Επιμέλεια:

Μαγδαληνή Σταυριανού
Φοιτ. Μεταλλειολόγων-Μεταλλουργών Μηχανικών
ΕΜΠ

Η ΠΑΡΑ ΦΥΣΙΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Φωτογραφία: Βασίλης Λόντος

Ουδεμία παρελθοντολαγνεία, σας διαβεβαιώ. Μια κάποια ρομαντική εξιδανίκευση των περασμένων καιρών ίσως υφέρπει, εν τούτοις ως διεγνωσμένη τάση ελέγχεται κι έτσι εδώ θα μιλήσουμε αντικειμενικά.

Ας πάρουμε ως δεδομένες τις καταπληκτικές ικανότητες προσαρμογής που έχει ο άνθρωπος. Τα Windows λόγου χάριν θέλουν αναβάθμιση κάθε τρεις και λίγο, ενώ εμείς υπάρχουμε ίδιοι απ' όταν φτιαχτήκαμε, κι απλά προσαρμοζόμαστε. Αλλού γινόμαστε μαύροι για ν' αντέξουμε τον ήλιο, άλλοτε ίσως πιο τριχωτοί για ν' αντέχουμε το κρύο, και τα δάχτυλά μας «παπουδιάζουν» μες στο νερό για να πιάνουμε καλύτερα μια υγρή επιφάνεια χωρίς να μας γλιστράει¹.

Κατά τον ίδιο τρόπο, μου φαίνεται, προσαρμοζόμαστε στις συνθήκες της αστικής ζωής. Αδιαμαρτύρητα ο οργανισμός μας την δέχτηκε σαν δεδομένη και προσπαθεί να προσαρμόζεται σ' αυτήν.

Όμως αρχίζω να νιώθω ότι έχουμε υπερβολικές απαιτήσεις απ' αυτόν. Ή, να το θέσω αλλιώς, ότι η ζωή που κάνουμε έχει αρχίσει να γίνεται επικίνδυνη. Πολύ επικίνδυνη.

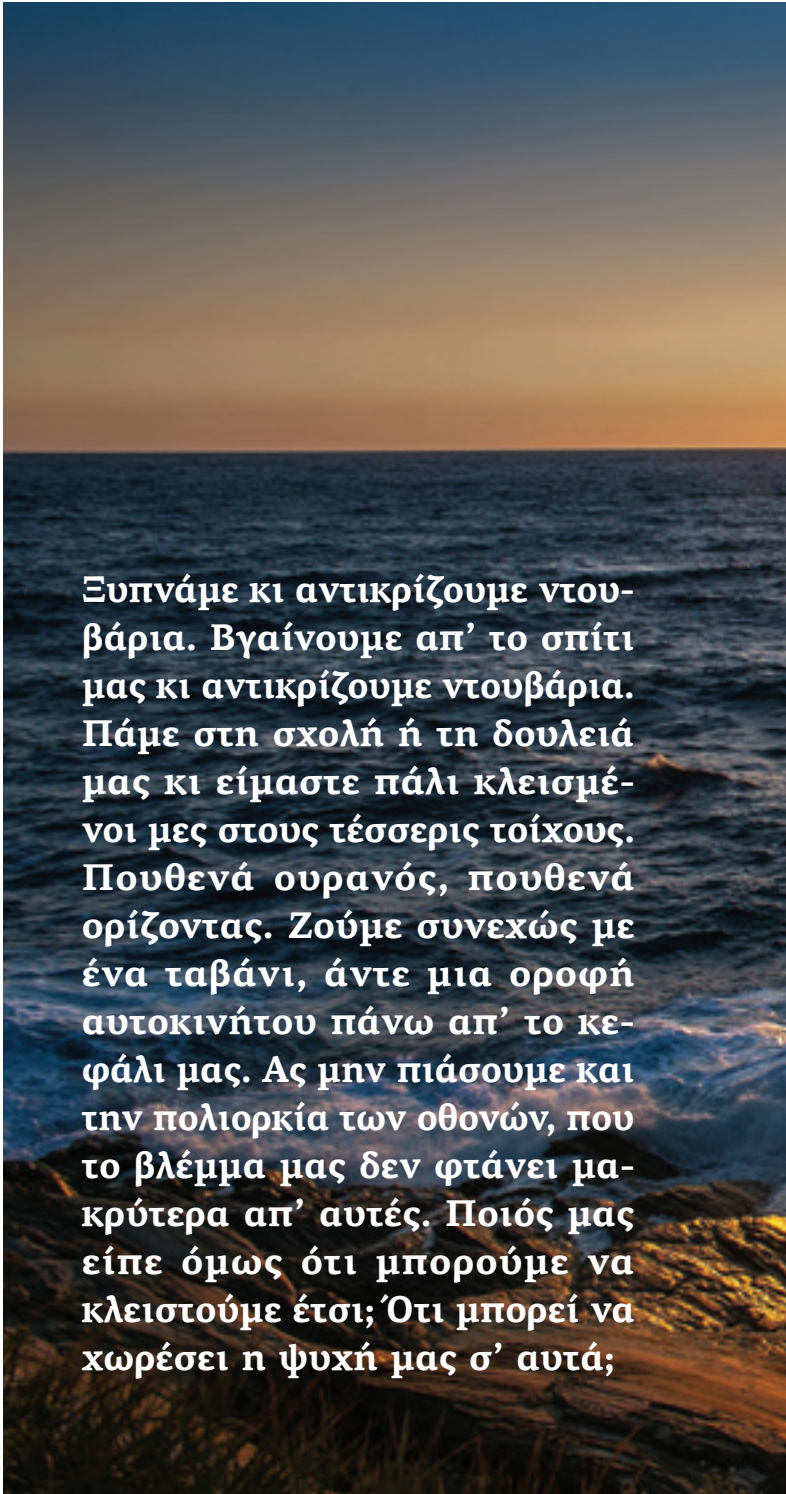
Μιλώ για την ζωή σε μια μεγάλη πόλη σαν την Αθήνα με τους ξέφρενους ρυθμούς της, σε μια πόλη όπου το μόνο που έχουμε να λέμε για τον καιρό είναι «Παλιόκρυστο!» ή «Παλιοζέστη!» ή «Παλιοβροχή!» ή «Βρωμόκαιρος!» - για να μην γράψω τα βαρύτερα.

Όλα μας ενοχλούνε. Φυσικά, αφού λογαριάσαμε κυριολεκτικά χωρίς τον ξενοδόχο. Η φύση κι ο καιρός είναι οι ξενοδοχοί μας, κι εμείς περαστικοί φιλοξενούμενοι που μες στην τυφλότητα του εγωισμού μας νομίσουμε ότι μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε, αγνοώντας τους.

Και φτιάξαμε τη ζωή μας έτσι. Χτίσαμε παντού, και πυρώνουν τα τοιμέντα το καλοκαίρι και μας εκνευρίζει ο καύσωνας. Πνίξαμε κι όλους τους δρόμους και τα ρέματα με άσφαλο για να μη λασπωνόμαστε, και δεν έχει πού να πάει η βροχή και τί να ποτίσει και πλημμυρίζει τα σπίτια μας και θυμώνουμε. Και πόσα άλλα τέτοια παράλογα κάναμε και κάνουμε.

Μα το κυριότερο απ' όλα, πάψαμε να ακούμε

¹ <http://www.iatropedia.gr/yeia/giati-mouliazoun-ta-dachtila-mas-sto-nero/31477/>

Ξυπνάμε κι αντικρίζουμε ντουβάρια. Βγαίνουμε απ' το σπίτι μας κι αντικρίζουμε ντουβάρια. Πάμε στη σχολή ή τη δουλειά μας κι είμαστε πάλι κλεισμένοι μες στους τέσσερις τοίχους. Πουθενά ουρανός, πουθενά ορίζοντας. Ζούμε συνεχώς με ένα ταβάνι, άντε μια οροφή αυτοκινήτου πάνω απ' το κεφάλι μας. Ας μην πιάσουμε και την πολιορκία των οθονών, που το βλέμμα μας δεν φτάνει μακρύτερα απ' αυτές. Ποιός μας είπε όμως ότι μπορούμε να κλειστούμε έτσι; Ότι μπορεί να χωρέσει η ψυχή μας σ' αυτά;

τί έχει να μας πει η φύση και να ζούμε μαζί της. Να ξυπνάμε το πρωί και να λέμε «Δόξα τω Θεώ» που ξημέρωσε άλλη μια μέρα, και να πέφτουμε στην ασφάλεια του κρεβατιού μας όταν έρχεται η σκοτεινή νύχτα, ευχαριστώντας συνάμα που ήρθε να μας ξεκουράσει. Να βλέπουμε τα αστέρια και να ακούμε τους γρύλλους, να γαλπνεύει η ψυχή μας. Να κοιτάμε την βροχούλα να πέφτει και να καταλαγιάζουν μαζί της κι οι έννοιες μας. Να αφήνουμε τον αέρα να σηκώνει τα βαρίδια από μέσα μας. Να τρέμουμε την καταιγίδα, να βρεχόμαστε ως το κόκκαλο και να στεγνώνουμε ύστερα στον ήλιο.

Ξυπνάμε κι αντικρίζουμε ντουβάρια. Βγαίνουμε απ' το σπίτι μας κι αντικρίζουμε ντουβάρια. Πάμε στη σχολή

ή τη δουλειά μας κι είμαστε πάλι κλεισμένοι μες στους τέσσερις τοίχους. **Πουθενά ουρανός, πουθενά ορίζοντας.** Ζούμε συνεχώς με ένα ταβάνι, άντε μια οροφή αυτοκινήτου πάνω απ' το κεφάλι μας. Ας μην πιάσουμε και την πολιορκία των οθονών, που το βλέμμα μας δεν φτάνει μακρύτερα απ' αυτές. **Ποιός μας είπε όμως ότι μπορούμε να κλειστούμε έτσι; Ότι μπορεί να χωρέσει η ψυχή μας σ' αυτά;**

Σκάμε αδερφοί. Ασφυκτιούμε, κι ούτε παίρνουμε χαμπάρι. Σκεφτείτε μόνο την ψυχική μας διάθεση όταν έχουμε ουρανό πάνω απ' το κεφάλι μας. Πόσο πιο ανοικτοί, πιο ήρεμοι, πιο δυνατοί είμαστε. Δεν είναι ρομαντισμοί αυτά, όχι. Κι ούτε είναι αστεία, να ζούμε κόντρα στην φύση μας.

Ας βάλουμε λίγο μυαλό. Όπου και όπως καθένας μπορεί. Να ζήσουν κι οι ψυχίατροι, δε λέω, μα ας ζήσουμε καλύτερα εμείς.

ΥΓ: Με χαραγμένο ανεξίτηλα στο νου μου το λαμπρότερο υπερθέαμα του κόσμου, που αντίκρυσσε ένα πρωί αγουροξυπνημένη ανοίγοντας τα παραπέτα της σκηνής Νο 2 στην κατασκήνωση της Βραώνας.

Επιμέλεια:

Μαριαλένα Μωραΐτου
Δικηγόρος, Φοιτ. Φιλολογίας,
Φιλοσοφικής Σχολής ΕΚΠΑ

Συγχωρώ σημαίνει βλέπω τον άλλον όπως είναι, με την αμαρτία του και την ανυπόφορη πλευρά του, με όλα τα βαρίδια του, και λέω: «Θα σε κουβαλήσω, όπως ένα σταυρό, θα σε κουβαλήσω μέχρι τη βασιλεία του Θεού είτε το θέλεις είτε όχι. Και είτε είσαι καλός είτε κακός, θα σε κουβαλήσω στους ώμους μου, θα σε φέρω μπροστά στον Κύριο και θα πω: «Κύριε, όλη μου τη ζωή κουβάλησα αυτόν τον άνθρωπο, γιατί φοβόμουνα μήπως χαθεί. Τώρα είναι δικό σου θέμα να τον συγχωρήσεις, στο όνομα της δικής μου συγχώρησης!...» Πόσο όμορφο θα ήταν αν μπορούσαμε να σηκώνουμε έτσι «αλλήλων τα βάρη» και να στηρίζουμε ο ένας τον άλλο, χωρίς να προσπαθούμε να λησμονήσουμε το αδύνατο σημείο του ενός, την αμαρτία του άλλου ή την κατάσταση εκείνου που περνά δύσκολες ώρες! Πράττοντας δε αναλόγως να μην τον αφήνουμε να γονατίσει υπό το βάρος του πειρασμού αλλά αντίθετα να τον προστατεύουμε, ώστε να εμποδίζουμε την παράδοσή του σε αυτό ακριβώς που θα μπορούσε να τον κάνει να γονατίσει. Αν περιβάλαμε τον αδύνατο με άγρυπνη και τρυφερή αγάπη, πόσοι άνθρωποι δε θα ξαναέβρισκαν το νου τους και πόσοι δε θα γίνονταν άξιοι συγχώρησης-μιας συγχώρησης που θα τους δινόταν δωρεάν!

ANTHONY BLOOM

Το μυστήριο της ίασης
(Εκδ. "Εν πλω", 2009)

Φωτογραφία: Γιάννης Σταυριανός

ΤΑ-ΡΑ- ΤΑ-ΤΑ- ΤΖΟΥΜ

«Κι εμείς
ξεπουλιόμαστε
στο γιουσουρούμ,
ταρατατατζούμ,
για ένα κουστούμ»

«Ξεπουλιόσαι στο Γιουσουρούμ για ένα κουστούμ»
και μετά...

καμαρώνεις μπροστά στον καθρέφτη σου φορώντας το
είσαι "ωραίος", "σημαντικός", είσαι "κάποιος".

Κι έρχεται το φθινόπωρο και πιάνει η βροχή.

**Πρέπει να βγεις στον δρόμο, έξω απ το προστατευμένο
περιβάλλον και την προσαρμοσμένη στα μέτρα σου ζε-
στασιά του σπιτιού σου.**

Σκέφτεσαι...

Η φθινοπωρινή βροχή θα τσαλακώσει την εικόνα σου.
Το κουστούμι θα βραχεί, θα χάσει την αίγλη του... θα
χάσεις την αίγλη σου...

**Μα πρέπει να βγεις. Αν δεν το κάνεις, ποιο το νόημα
αυτής της αγοράς;**

**Δεν το πήρες για να κοιτιέσαι στον καθρέφτη. Δεν το
πήρες για σένα. Για τους άλλους το πήρες.**

Πώς θα "φανείς"; Πώς θα σε δουν;

Καταριέσαι το φθινόπωρο.

Αναθεματισμένο φθινόπωρο! Αναθεματισμένη βροχή!

Απ' το ραδιόφωνο ακούγεται η φωνή του εκφωνητή:

«Θεόσταλη η σημερινή βροχή· καθαρτήρια. Σαν να 'ρθε για να
ξεπλύνει τα πάντα. Να καθαρίσει το τοπίο».

Βλακείες! Καταραμένο φθινόπωρο! καταραμένη βροχή!

Δεν σου ταιριάζει το φθινόπωρο· θα θελες να μην υπάρχει.

Εσύ... προτιμάς το "φθινό"πωρο.

Ναι, ναι, ναι. Αυτή είναι υπέροχη εποχή. Χωρίς βροχές που "ξε-
πλένουν". Που δεν τσαλακώνουν το "κουστούμι" σου. Το αφήνουν
να αναδειχθεί... να σε αναδείξει.

Αγανακτείς. Ξεσπάς!

Ε! Εσύ εκεί πάνωωωωω!

Λάθος οι εποχές σου. Παραδέξου το λάθος σου. Πάρε πίσω το
φθινόπωρο και φέρε μας αυτό που ζητάμε.

ΦΕΡΕ ΜΑΣ ΤΟ "ΦΘΗΝΟ-ΠΩΡΟ!!! Αυτό μας ταιριάζει.

Κι εσύ!

Ναι εσύ! Με τα μαλλιά και τα γένια... ΠΑΨΕ ΠΙΑ!

Ταρά τα τα τζούμ και ταρά τα τα τζούμ! Μας έχεις κάνει τα νεύρα
τσατάλια.

Σ' ακούει και η βροχή και πιάνει τον ρυθμό σου.

Όλη μέρα σήμερα...

σήμερα που θέλησα να επιδείξω το κουστούμι μου...

όλη μέρα βρέχει σε ρυθμό

«ΤΑ-ΡΑ-ΤΑ-ΤΑ-ΤΖΟΥΜ...ΤΑ-ΡΑ-ΤΑ-ΤΑ-ΤΖΟΥΜ».

Επιμέλεια:

Σεραφούλα Σαμαρτζή
Φιλολόγος

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΚΕΡΔΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

Φωτογραφία αριστερά: Διονυσία Αραβοπούλου

Φωτογραφία δεξιά: Βασίλης Λόντος

Το είδες γραμμένο σε τοίχο.
Και σου έκανε εντύπωση. Είπες,
αλήθεια είναι.

Και συνέχισες σκυφτός κι απογοητευμέ-
νος...

Πράγματι, σε αυτό τον κόσμο που ζούμε,
νιώθεις πως τίποτα καλό δεν υπάρχει. Αδι-
κία, υποκρισία και γκρίνια παντού.

Λες, δεν είναι κόσμος αυτός για να ζω...

Πρώτο λάθος!

Σε αυτόν τον κόσμο σε έβαλε ο Δημιουργός
σου να ζήσεις.

Κι αν ακόμα δεν ευθύνεται Εκείνος για το
κακό και τις αμαρτίες του κόσμου γύρω
μας, ξέρει πως για την σωτηρία της ψυχής
σου, αυτές είναι οι «ιδανικές συνθήκες»...

Όσο παράλογο κι αν σου φαίνεται αυτό!

Σε ένα ποίημά του ο Καλλίνικος από την
συλλογή «Δάφναι & Μυρσίναι» γράφει:

«Οπίσω από τα χρυσά εκεί επάνω νέφη
κεντά ο Μεγαλόχαρος ατίμητο γκεργκέφι (=κέ-
ντημα).

Κι εφόσον εις τα χαμηλά εμείς περιπατούμεν
την όψη την ξανάστροφη, παιδί μου, θεωρούμε.
Και είναι άρα φυσικό λάθη ο νους να βλέπη
εκεί που να ευχαριστή και να δοξάζη πρέπει».

Μα γιατί δεν Τον εμπιστεύεσαι ;

Πατέρας σου είναι, λες να μην θέλει το
καλό σου;

Ας το πάρουμε όμως αλλιώς.

Για ποιον κόσμο μιλάς; Εσύ ποιον θέλεις
να κερδίσεις;

Αυτόν εδώ, τον πρόσκαιρο και επίγειο, ή
τον ουράνιο και αιώνιο;

Ως χριστιανός ορθόδοξος, σκοπός σου είναι
το «καθ' ομοίωσιν».

Και τότε αλλάζει το πράγμα.

Για να κερδίσεις την Ουράνια Βασιλεία
πρέπει να κάνεις όπως λέει ο Άγιος Από-
στολος Παύλος: **«μιμηταί μου γίνεσθε,
καθώς κάγω Χριστού».**

Βλέπεις λοιπόν;

Πως ο «κόσμος» κερδίζεται με προσευχές.
Με τις Αρετές του Αγίου Πνεύματος αν στο-

λιστούμε, με την Αγάπη, την Υπομονή, την Ταπεινώση, θα έχουμε κερδίσει μια θέση «εκ δεξιών» του Θρόνου του Θεού!

Κι όταν λες, πως δεν γίνεται, εννοείς πως μπορείς, ή πρέπει, να ζεις χωρίς τις Αρετές;

Γιατί αυτές «αντιπροσωπεύουν» οι προσευχές που θεωρείς ανίσχυρα όπλα στον αγώνα σου.

Σκέψου λίγο.

Όταν, ζεις σύμφωνα με τις εντολές του Θεού, είναι δυνατόν να μην Τον ευχαριστείς για ό,τι έχεις;

Τον δοξολογείς για κάθε στιγμή, καλή ή δύσκολη, της ζωής σου, γεμάτος ευγνωμοσύνη!

Όταν «περπατάς» στον δρόμο Του, πράττεις πάντα σύμφωνα με τον Λόγο Του.

Χαμογελάς στον υπάλληλο της εφορίας!

Υπομένεις το δύσκολο αφεντικό σου!

Συντρέχεις την γειτόνισσά σου στο πρόβλημα υγείας που αντιμετωπίζει!

Κάνεις ένα καλό κι αυτό με την Χάρη του Θεού κάνει τον

κόσμο σου και τον κόσμο των γύρω σου καλύτερο.

Πώς λες λοιπόν πως «ο κόσμος δεν κερδίζεται με προσευχές»;

Πρόσεχε!

Μη στην προσπάθεια να κερδίσεις τον κόσμο, χάσεις την ψυχή σου...

Όπως αναφέρεται και στην ευαγγελική περικοπή της Γ' Κυριακής των Νηστειών: «*τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὀλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ;*»

Πρόσεχε λοιπόν...

«Πορεύου ἐν εἰρήνῃ»...

Πρώτα με την συνείδηση σου και έπειτα με τον «κόσμο»!

Επιμέλεια:

Διονυσία Αραβοπούλου
Διδακτ. Φοιτ. ΣΕΜΦΕ Ε.Μ.Π.

Φωτογραφία: Βασίλης Λόντος

ONLY HATE THE ROAD WHEN YOU' RE MISSING HOME...

«Κάθε ταξίδι είναι γυρισμός», λέει ένας σύγχρονος τραγουδοποιός¹ κι εσύ σ' ένα μικρό σημειωματάριο, συμπλήρωνες ότι κάθε γυρισμός είναι καινούριο ταξίδι. Έφευγες κοιτάζοντας μπροστά, αφήνοντας ένα κομμάτι της καρδιάς σου πίσω, σε μέρη, πρόσωπα, Φίλους...

Κάθε ταξίδι θεωρείται από πολλούς μια περιπέτεια και μια νέα αρχή. Φεύγεις. Για την ξενιτειά κουβαλώντας στις αποσκευές σου τις ευχές των οικείων σου, τα γράμματα της προσμονής των φίλων σου για την ημέρα που θα επιστρέψεις, κάτι μικρό, προσωπικό που θα σου θυμίζει αυτούς που άφησες πίσω. Κάθε τόσο επιστρέφεις για να ξαναφύγεις λίγες μέρες μετά. Και κάθε φορά αυτός ο αποχωρισμός γίνεται πιο δύσκολος. «*Only hate the road when you missing home*»² κι αυτός ο δρόμος για κάποιο λόγο να φαντάζει φορά με τη φορά μακρύτερος. Αλλά φοβάσαι να κάνεις το βήμα της επιστροφής. Θεωρείται τρελός εκείνος που θ' αφήσει τα ξένα, τα σίγουρα, για να γυρίσει στην σταυρωμένη πατρίδα. Εδώ όλοι φεύγουν, εσύ θα γυρίσεις;

Έρχεται όμως πάλι ο τραγουδοποιός να σου υπενθυμίσει ότι «ο γυρισμός σου στη φουρτούνα αντέχει». Γύρνα στη φουρτούνα, «εσύ γεννάς τη θάλασσα και χτίζεις το καράβι». Αν χτίσεις γερό καράβι πάνω στην πίστη θ'

1 Αλκίνοος Ιωαννίδης

2 Passenger, Let Her Go

αντέξει στη φουρτούνα και θα βρει τον προορισμό του, όποιος κι αν είναι αυτός. Κάνε το βήμα κι έχει ο Θεός. Εκείνος ξέρει, γιατί Εκείνος είναι το λιμάνι.

Κοιτάξεις πάλι το σημειωματάριο. Κάθε γυρισμός είναι καινούριο ταξίδι, σου λέει μια ξεχασμένη σελίδα. Ναι φαντάζει τρομαχτικό, γιατί θα είναι πάλι μια νέα αρχή, μια περιπέτεια, μια πρόκληση, όπως τότε, τέσσερα χρόνια πριν. Επιστρέφεις όμως. Αυτή τη φορά με τις βαλίτσες σου γεμάτες από αναμνήσεις, εμπειρίες, λίγη πείρα ίσως. Είναι εκεί όλα όσα άφησες. **Αγαπημένα πρόσωπα, αγαπημένα μέρη, φίλοι, γνωστοί.** Σα να μην πέρασε μια μέρα.

Το ταξίδι όμως τώρα ξεκινάει. Με νέες προκλήσεις, νέους καθημερινούς προορισμούς, νέες δυσκολίες. Έχοντας όμως χτίσει γερό καράβι, γνωρίζοντας που πας και που πιστεύεις, αντέχεις στη φουρτούνα. Άλλωστε δεν είσαι πλέον μόνος σου. Συνεπιβάτες σου έχεις όλα εκείνα τα αγαπημένα πρόσωπα, που η θύμησή τους τόσα χρόνια ήταν το δάκρυ του αποχωρισμού. Τώρα κάθε μέρα σου είναι μαζί τους μια γιορτή, η γιορτή του γυρισμού. Μέχρι το επόμενο ταξίδι...

Επιστρέφεις όμως. Αυτή τη φορά με τις βαλίτσες σου γεμάτες από αναμνήσεις, εμπειρίες, λίγη πείρα ίσως. Είναι εκεί όλα όσα άφησες. Αγαπημένα πρόσωπα, αγαπημένα μέρη, φίλοι, γνωστοί. Σα να μην πέρασε μια μέρα.

Επιμέλεια:

Βασιλική Μπέκου
Δασκάλα

Συμβαίνουν...

Πιο επικίνδυνη η μοναξιά από την παχυσαρκία

Μείζον πρόβλημα για την υγεία σε διεθνές επίπεδο αποτελεί σύμφωνα με νέα αμερικανική έρευνα η μοναξιά η οποία εμφανίζεται πιο επικίνδυνη από την παχυσαρκία και μπορεί να οδηγήσει σε πρόωρο θάνατο. Οι μοναχικοί άνθρωποι φαίνεται πως παρουσιάζουν 50% αυξημένο κίνδυνο πρόωρου θανάτου πριν τα 70 τους χρόνια, ενώ οι παχύσαρκοι 30%. Επιπλέον, οι πιθανότητες εμφράγματος ή εγκεφαλικού αυξάνονται κατά 30% στους απομονωμένους ανθρώπους, ως συνέπεια του αυξημένου στρες το οποίο προκαλεί η έλλειψη φίλων. Η «επιδημία» της μοναξιάς δεν αφορά πλέον μόνο ηλικιωμένους -ηλικιακή ομάδα υψηλού κινδύνου λόγω της αύξησης της μοναξιάς κατά την περίοδο της συνταξιοδότησης- αλλά και ανθρώπους ηλικίας 18-30, ακόμα και εφήβους. Σύμφωνα με την επιστημονική κοινότητα, τα επόμενα χρόνια με τη γήρανση του παγκόσμιου πληθυσμού το πρόβλημα πρόκειται να επιδεινωθεί, γεγονός το οποίο επιβάλλει την άμεση εύρεση τρόπων αντιμετώπισής του σε διεθνές επίπεδο.

Τσαβούσογλου: «Η Ελλάδα να δίνει άδεια σε τουρκικά ελικόπτερα για αεροδιακομιδές από τη Θράκη»!

Αναφερόμενος στους μουσουλμάνους της Δυτικής Θράκης, ο Τούρκος Αντιπρόεδρος Χακάν Τσαβούσογλου δήλωσε προκλητικά πως με μια αλληλαγία νόμου που έγινε στην Τουρκία

ξεκίνησε μια νέα περίοδος για τους «μουσουλμάνους» που ζουν στις γειτονικές με αυτή χώρας. Χαρακτηριστικά επεσήμανε πως «για τους ομογενείς μας που ζουν σε Βουλγαρία και Ελλάδα, διευρύνουμε έως εκεί τα σύνορα του χάρτη υγείας. Πληρώνοντας 53 λίρες τον μήνα οι ομογενείς μας που ζουν σε Ελλάδα και Βουλγαρία εντάχθηκαν στο σύστημα υγείας της Τουρκίας», σημειώνοντας επιπλέον πως οι Ελληνικές και Βουλγαρικές αρχές θα πρέπει να επιτρέπουν στα τουρκικά εναέρια μέσα τη μεταφορά των μουσουλμάνων ασθενών στα τουρκικά νοσοκομεία. Ο Τούρκος Αντιπρόεδρος κατέληξε λέγοντας ότι για το θέμα αυτό βρίσκονται σε εξέλιξη γραφειοκρατικές εργασίες, με την ολοκλήρωση των οποίων θα πραγματοποιηθούν λεπτομερείς ανακοινώσεις.

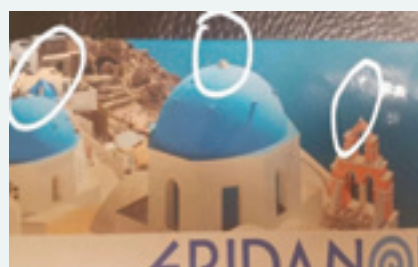
Η Google βοηθάει για να βάλουμε ένα τέλος στα Greeklish

Θέλοντας να στηρίξει την Ελληνική γλώσσα κάνοντας τα Greeklish παρελθόν, η Google κυκλοφόρησε μια νέα αναβάθμιση του Gboard, του εικονικού της πληκτρολογίου. Με την ενεργοποίηση της επιλογής «Greek (abc -> Ελληνικά)», οι λέξεις που θα γράφονται στα Greeklish θα μετατρέπονται πλέον αυτόματα στα ελληνικά. Σύμφωνα με στελέχη της Google, το νέο αυτό πληκτρολόγιο θα βοηθήσει τους Έλληνες να διατηρήσουν τη γλώσσα και την κουλτούρα τους στον ψηφιακό κόσμο, περιορίζοντας τη μάλιστα της χρήσης των Greeklish, αφού πλέον η ελληνική γλώσσα υποστηρίζεται από τη συντριπτική πλειοψηφία των πληκτρολογίων.

Lidl: Αφαίρεση του σταυρού από τις εκκλησίες της Σαντορίνης

Η ενέργεια των Lidl να αφαιρέσουν με μοντάζ το σταυρό από τις χριστιανικές εκκλησίες της Σαντορίνης στις συσκευασίες ελληνικών προϊόντων προκάλεσε πανευρωπαϊκό σάλο στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Η εταιρία προσπάθησε να δικαιολογηθεί λέγοντας πως η πράξη αυτή είχε ως κίνητρο το σεβασμό στη διαφορετικότητα, καθώς μέρος της εμπορικής της πολιτικής αποτελεί η ουδέτερη στάση απέναντι σε θρησκευτικές και πολιτικές απόψεις. Εν τέλει, η γνωστή αλυσίδα καταστημάτων αναγκάστηκε να ζητήσει δημόσια συγνώμη.

Ανακαλύφθηκε η πόλη των Αποστόλων Πέτρου, Ανδρέα και Φιλίππου

Μετά την ολοκλήρωση των ανασκαφών στο el-Araj, στη βόρεια ακτή της Θάλασσας της Γαλιλαίας, οι ειδικοί πιστεύουν ότι ανακαλύφθηκε η χαμένη ρωμαϊκή πόλη Ιουλία, γνωστή ως Βηθεσδά, τόπος καταγωγής των Αποστόλων Πέτρου, Ανδρέα και Φιλίππου.

«Υπάρχουν ενδείξεις ότι έχουμε ανασκάψει τη Βηθεσδά-Ιουλία, θα πρέπει όμως να συνεχίσουμε την ανασκαφή για να επιβεβαιώσουμε και να αποσαφηνίσουμε», είπε στο Fox News ο καθηγητής Steven Notley του Nyack College της Νέας Υόρκης, ακαδημαϊκός υπεύθυνος της ανασκαφής. Ενώ πολλοί ειδικοί θεωρούσαν ότι δεν υπήρχε ανθρώπινη παρουσία στο el-Araj κατά τη ρωμαϊκή περίοδο, τα ευρήματα των πρόσφατων ανασκαφών αποδεικνύουν το αντίθετο. Οι γεωλόγοι βρήκαν ότι η τοποθεσία είχε καλυφθεί με λάσπη και άργιλο, πιθανώς από πλημμύρα του παρακείμενου ποταμού Ιορδάνη, και εγκαταλείφθηκε μεταξύ 250 και 350 μ.Χ., ενώ φαίνεται να κατοικήθηκε εκ νέου στα τέλη του 4ου αι. μ.Χ., κατά τη βυζαντινή περίοδο.

Εντυπωσιακός μυκηναϊκός τάφος ανακαλύφθηκε στον Ορχομενό

Εντυπωσιακός μυκηναϊκός τάφος ανακαλύφθηκε στο Προσήλιο του Δήμου Λεβαδέων κοντά στον Ορχομενό, σε ένα αγρόκτημα το οποίο προοριζόταν να μετατραπεί σε φωτοβολταϊκό πάρκο. Πρόκειται για μία μνημειώδη κατασκευή, τον ένατο σε μέγεθος θαλαμοειδή από τους περίπου 4.000 τάφους που έχουν ανασκαφεί τα τελευταία 150 χρόνια και έναν από τους μεγαλύτερους μυκηναϊκούς λαξευτούς τάφους που βρέθηκαν μέχρι σήμερα στην Ελλάδα. Ο άνδρας που τάφηκε εκεί υπολογίζεται ότι ήταν 40-50 χρόνων, ενώ γύρω του εντοπίστηκαν πολύτιμα αγγεία, τμήματα από χαλινάρια

αλόγων, εξαρτήματα τόξου, βέλη, πέρονες, κτένια, ένας σφραγιδολίθος και σφραγιστικό δαχτυλίδι, μαρτυρώντας τον πλούτο και την κοινωνική υπόσταση του νεκρού –πιθανότατα αξιωματούχου του μυκηναϊκού ανακτόρου του Ορχομενού.

Σινά: Κρυμμένα κείμενα, χαμένες γλώσσες και η συνταγή του Ιπποκράτη

Η μονή της Αγίας Αικατερίνης στους πρόποδες του όρους Σινά έχει μια από τις παλαιότερες βιβλιοθήκες στον κόσμο, όπου φυλάσσονται χιλιάδες βιβλία και χειρόγραφα. Πολλά από τα χειρόγραφα αυτά τα οποία ήταν γραμμένα σε πολλές γλώσσες και διαλέκτους είχαν επικαλυφθεί με άλλα κείμενα από τους μοναχούς που ζούσαν εκεί. Μία νέα, όμως, μέθοδος μίας ομάδας επιστημόνων επιχειρεί να φέρει στο φως μέσω επαναστατικής τεχνολογίας το σβησμένο αρχικό κείμενο των επικαλυμμένων σε μεταγενέστερη εποχή χειρογράφων, τα οποία ονομάζονται παλίμψηστα. Από το 2011 οι ερευνητές έχουν φωτογραφίσει 74 παλίμψηστα, και έχουν αποκαλυφθεί 6.800 σελίδες. Ανάμεσα στα κείμενα, τα οποία χρονολογούνται από τον 4ο έως το 12ο αιώνα, συγκαταλέγονται και άγνωστα μέχρι τώρα ελληνικά ποιήματα καθώς επίσης και η παλαιότερη ιατρική συνταγή που αποδίδεται στον Ιπποκράτη. Επιπλέον, κάποια χειρόγραφα βρέθηκαν γραμμένα σε εξαφανισμένες γλώσσες, στην καυκασιανή αλβανική που σήμερα εντοπίζεται μόνο σε επιγραφές και στη νεκρή διάλεκτο της χριστιανικής παιδιστινιακής αραμαϊκής, ενός μείγματος συριακής και ελληνικής, που έπαψε να χρησι-

μοποιείται το 13ο αιώνα.

Μια ιδιαίτερη ανακάλυψη

Είναι ευρέως γνωστό ότι η Αίγυπτος κατέχει μια αξιόλογη θέση στη παγκόσμια ιστορία. Τα ευρήματα που αφορούν τους τόσο τους αρχαίους Έλληνες, όσο και των αρχαίων Αιγυπτίων κοσμούν όλα τα παγκοσμίου φήμης μουσεία. Η Αρχαία Αίγυπτος έχει προσελκύσει το ενδιαφέρον λόγω της τέχνης της μوميοποίησης καθώς επίσης και της κατασκευής περίτεχνων τάφων.

Μια πρόσφατη και σπουδαία ανασκαφή που έλαβε χώρα στην Αίγυπτο και κατά την οποία ανακαλύφθηκε ένας φαραωνικός τάφος, επιβεβαιώνει τα παραπάνω. Αυτός ο τάφος λέγεται ότι ανήκει στον χρυσοκόο Αμενενχάτ και χρονολογείται γύρω στο 1.000 π.Χ, σε εξαιρετικά διατηρημένη κατάσταση -γεγονός πολύ σπάνιο- γι' αυτό και τα χρώματα που βρίσκονταν στον τάφο, σε τοιχογραφίες και πάνω σε πήλινα αγγεία είχαν μείνει σχεδόν αναλλοίωτα από το πέρασμα περίπου 30(!) αιώνων. Στο εσωτερικό του τάφου κάνει επίσης την εμφάνισή του ένα επιβλητικό άγαλμα το οποίο παριστάνει τον Αμενενχάτ με τη γυναίκα του και έναν από τους γιούς του. Όπως γίνεται αντιληπτό αυτή η ανακάλυψη έφερε χαμόγελα και ικανοποίηση στα πρόσωπα των ανθρώπων της αιγυπτιακής αρχαιολογικής αποστολής, η οποία επιμελήθηκε της ανασκαφής, καθώς και αναζωπύρωση του ενδιαφέροντος πάνω στις έρευνες.

ΘΕΜΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΕΡΙ ΑΚΗΔΙΑΣ Α'

1. Έννοιολογική διασάφηση

Στην σειρά των θανασίμων άμαρτημάτων μετά το πάθος της λύπης ακολουθεί το πάθος της άκηδίας.

Η λέξις άκηδία είναι σύνθετος, άποτελούμενη από το στεροτικό α και την λέξι κήδος, ή όποία σημαίνει φροντίδα. Κατά κυριολεξία άκηδία σημαίνει άφροντισία, άμέλεια, για την πνευματική εργασία.

Όπως ύπογραμμίζεται από τους έρευνητές: «Ο όρος άπαντά περί τις 8 φορές (Ησ. 61, 3, Ψαλμ. 118, 28, Σ. Σειρ. 29, 5 κ.ά.) στη μετάφραση της Π.Δ. ύπό των Ο', σε συνδυασμό πάντα με την καρδία (ψυχή): 'έν'ύσταξεν ή ψυχή μου από άκηδίας βεβαίωσόν με έν τοίς λόγοις σου' (Ψαλμ. 118, 28), με την έννοια της άδιαφορίας, της θλίψης και της ψυχοπνευματικής χαινότητας» (Λεωνίδα Κάτσιρα, 'Η άθυμία κατά τον άγιο 'Ιωάννη Κασσιανό, Άθήνα 2016, σ. 109).

Σύμφωνα με τους άγιους Πατέρες της Έκκλησίας μας: «Άκηδία σημαίνει παράλυσις της ψυχής και έκλυσις του νοϋ, όκνηρία και άδιαφορία πρὸς την άσκησι, μίσος πρὸς τις μοναστικές ύποσχέσεις. (Η άκηδία είναι άκόμη) αυτή πού μακαρίζει τους κοσμικούς, πού κατηγορεί τον Θεόν ότι δέν είναι εύσπλαχνικός και φιάνθρωπος, πού φέρνει άτονία την ώρα της ψαλμωδίας και άδυναμία την ώρα της προσευχής» (Ιωάννου Σιναΐτου, Κλίμαξ, Λόγος 13, παρά: www.agiazoni.gr).

«Σύμφωνα με τον άγιο Κασσιανό, στα ίερα κείμενα, ή άκηδία σημαίνει κυρίως τη θλίψη, την άποστροφή, τη νωθρότητα, αλλά και την άνησυχία. Πράγματι, ή άκηδία σχετίζεται με ένα ιδιαίτερο είδος λύπης, την άποκαρδίωση, τη βαρυστιμάρια, τη νωθρότητα, την άδιαφορία, την άκεφία, την άπραξία, τη μείωση / έξάντληση της ψυχικής ενέργειας, την ψυχική κόπωση, τη διάλυση της πνευματικότητας, την παραμέληση της μοναστικής ζωής, τη λιποταξία από τους πνευματικούς άγώνες, την κατάληψη του μίσους και την άπόγνωση» (Λεωνίδα Κάτσιρα, 'Η άθυμία κατά τον άγιο 'Ιωάννη Κασσιανό, Άθήνα 2016, σ. 112-113).

Η άκηδία συνδέεται στενώς με το πάθος της λύπης, άν και διαφέρει από αυτό. «Υπάρχει, όμως, μιá είδοποιός διαφορά μεταξύ άθυμίας, λύπης και άκηδίας. 'Η λύπη / άθυμία βρίσκει θετική θεμελίωση στην ανθρώπινη φύση· είναι δύναμη ψυχής και ή ποιότητά της εξαρτάται από την προαίρεση. Αντίθετα, ή άκηδία δέν προκύπτει από την παρά φύση χρήση των δυνάμεων της ψυχής, καθώς δέν έχει στη φύση καμιά θετική θεμελίωση» (Λεωνίδα Κάτσιρα, 'Η άθυμία κατά τον άγιο 'Ιωάννη Κασσιανό, Άθήνα 2016, σ. 113). Ένώ ή λύπη είναι, όπως έχουμε ήδη εξετάσει σέ προηγούμενα τεύχη, διαστροφή μιās φυσικής δυνάμεως της ψυχής, ή άκηδία είναι αποτέλεσμα μιās εύθεϊας προσβολής - επίθεσης των δαιμόνων στον άγωνιζόμενο χριστιανό, με σκοπό να κάμψουν το φρόνημά του και να τον όδηγήσουν στην παραίτηση από την χριστιανική - πνευματική ζωή.

2. Προέλευση του πάθους

«Στη Νηπτική Παράδοση της Όρθόδοξης Άνατολικής Έκκλησίας, ή άκηδία θεωρείται το πάθος εκείνο πού πολεμά ιδιαίτερα τους Μοναχούς [...] Κάποιοι Πατέρες μάλιστα (βλ. Εύάγριο Ποντικό) ύποστηρίζουν ότι ή άκηδία είναι το λεγόμενο

«δαιμόνιο μεσημβρινό» (meridianum daemonem), πού αναφέρει ό προφητάναξ Δαβίδ (Ψαλμ. 90, 6). Τότε ό άσκητής αισθάνεται έντελώς άποκαμωμένος, πεινασμένος και έξαντλημένος, σαν να έχει διανύσει μιá πολύ μεγάλη άπόσταση, πεζοπορώντας, ή σαν να έχει εργασθεί σκληρά, ή σαν να έχει να φάει δυο - τρείς ήμέρες» (Λεωνίδα Κάτσιρα, 'Η άθυμία κατά τον άγιο 'Ιωάννη Κασσιανό, Άθήνα 2016, σ. 112).

Το πάθος αυτό, όμως, προσβάλλει όλους τους χριστιανούς, πού επιθυμούν να βιώσουν μιá αυθεντική πνευματική ζωή. Οί λογισμοί της άκηδίας είναι πού συχνά μιās ώθουν να παραμελούμε την προσευχή μας, να άναβάλλουμε την μελέτη της Άγίας Γραφής και των πνευματικών βιβλίων, να προφασιζόμαστε κόπωση και άνάγκη ύπνου κατά την διάρκεια της κυριακάτικης θείας Λειτουργίας και να άμελούμε γενικά για την πνευματική μας καλλιέργεια. Τα συγκεκριμένα πατερικά κείμενα άπευθύνονταν μεν σε μοναχούς, αλλά τα πάθη και οί πονηροί λογισμοί προσβάλλουν όλους τους άγωνιζόμενους χριστιανούς.

Ό άγιος 'Ιωάννης ό Κασσιανός διδάσκει σχετικά: «Έκτος είναι ό άγώνας μας έναντίον της άκηδίας (άμέλεια, πλήξη) πού ένώνεται και βοηθεί το πνεϋμα της λύπης. Δεινός και βαρὸς δαίμονας αυτός, πολεμά πάντοτε τους μοναχούς. [...] Επίσης του φέρνει κατά το μεσημέρι και πείνα τόση, όση δέν θα προξενούσε σ' αυτόν τριήμερη νηστεία ή μακρά όδοιπορία ή βαρύτατος κόπος.» Έπειτα του ύποβάλλει λογισμούς ότι με κανένα άλλο τρόπο δέν μπορεί να άπαλλαγεί από την ασθένεια αυτή και το βάρος της, παρά με το να βγαίνει έξω συνεχώς και να επισκέπτεται τους άδελφούς, τάχα για ώφέλεια ή επίσκεψη των ασθενών. Κι όταν δέν μπορεί να τον έξαπατήσει με αυτά, τότε άφού του φέρνει πολύ βαρὸ ύπνο, επιτίθεται έναντίον του σφοδρότερος και δυνατώτερος, και δέν μπορεί διαφορετικά να νικηθεί, παρά με την προσευχή και την άποχή από την άργολογία και με την μελέτη των θείων λόγων και την ύπομονή στους πειρασμούς. Γιατί άν δέν τον βρει άσφαλισμένο με αυτά τα όπλα, τότε άφού τον κατατρυπήσει με τα βέλη του, τον κάνει άστατο, όνειροπόλο, ράθυμο, άεργο και τον όδηγει να επισκέπτεται πολλά μοναστήρια και να μην φροντίζει για τίποτε άλλο, παρά πού γίνονται τραπέζια και συμπόσια. Γιατί ή διάνοια αυτού πού έπεσε σε άκηδία τίποτε άλλο δέν φαντάζεται παρά τις μάταιες σκέψεις όσων αναφέραμε. Από αυτά τον δεσμεύει και σε κοσμικά πράγματα και τον δελεάζει λίγο-λίγο σε επίβλαβεις άσκολίες, μέχρις ότου και από αυτή τη μοναχική ζωή τον διώξει» (Ιωάννου Κασσιανού, Περὶ των όκτων λογισμών, παρά: www.agiazoni.gr).

Και ό άγιος 'Ιωάννης ό Σιναΐτης συνδέει την άκηδία με τον μονήρη βίο. «Το κοινόβιο είναι έχθρός της άκηδίας, ένϋ σ' έναν ήσυχαστή ή άκηδία γίνεται σύζυγος αιώνιος· δέν θα τον άποχωρισθί πριν από τον θάνατό του, και πριν έλθι το τέλος του θα τον πολεμά καθημερινά. Μόλις αντίκρουσε το κελλί του ήσυχαστου έμειδίασε και άφού τον έπλησίασε έστπσε κοντά την σκηνή της» (Ιωάννου Σιναΐτου, Κλίμαξ, Λόγος 13, παρά: www.agiazoni.gr).

Επιμέλεια:

Γ.Κ.Άγγελόπουλος

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΔΙΨΑ ΘΕΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΣΙΛΟΥΑΝΟΥ ΤΟΥ ΑΘΩΝΙΤΗ

«Διψά η ψυχή μου τον Κύριο και με δάκρυα Τον ζητώ. Πώς να μη Σε ζητώ; Συ με ζήτησες πρώτος και μου έδωσες να γευθώ την γλυκύτητα του Αγίου Πνεύματος, και η ψυχή μου Σε αγάπησε έως τέλους.

Βλέπεις, Κύριε, τη λύπη και τα δάκρυά μου ... Αν δεν με προσείλκυες με την αγάπη Σου, δεν θα Σε ζητούσα όπως Σε ζητώ. Αλλά το Πνεύμα Σου το Άγιο μού έδωσε το χάρισμα να Σε γνωρίσω και χαίρεται η ψυχή μου, γιατί Συ είσαι ο Θεός μου και ο Κύριός μου και Σε διψώ μέχρι δακρύων.

Ποθεί η ψυχή μου τον Θεό και Τον ζητώ, με δάκρυα. Εύσπλαχνε Κύριε, Συ βλέπεις την πτώση μου και τη θλίψη μου. Ταπεινά όμως παρακαλώ το έλεός Σου: Χορήγησέ μου, του αμαρτωλού, την χάρη του Αγίου Σου Πνεύματος. Η θύμησή της οδηγεί το νου μου να ξαναβρεί την ευσπλαχνία Σου. Κύριε, δώσε μου πνεύμα ταπεινώσεως, για να μη ξαναχάσω τη χάρη Σου και ξαναρχίσω να την θρηνώ, όπως θρηνούσε ο Αδάμ για τον παράδεισο και τον Θεό. [...]

Ο Κύριος έδωσε στον ληστή τον παράδεισο· έτσι θα δώσει τον παράδεισο και σε κάθε αμαρτωλό. Εγώ ήμουν χειρότερος κι από ένα βρωμερό σκύλο, εξαιτίας των αμαρτιών μου· σαν άρχισα όμως να ζητώ συγχώρεση από τον Θεό, Αυτός μού έδωσε όχι μόνο τη συγχώρεση, αλλά και το Άγιο Πνεύμα, και έτσι, εν Πνεύματι Αγίω εγνώρισα τον Θεό. Βλέπεις αγάπη που έχει ο Θεός για μας; Ποιος, στ' αλήθεια, θα μπορούσε να περιγράψει αυτή την ευσπλαχνία Του; [...]

Ο Κύριος είναι ελεήμων, αυτό το ξέρει η ψυχή μου, μα δεν μπορώ να το περιγράψω. Είναι στο έπακρον πράος και ταπεινός και όταν Τον δει η ψυχή, τότε αλλάζει και γεμίζει από αγάπη για τον Θεό και τον πλησίον και γίνεται κι η ίδια πράη και ταπεινή. Μα αν χάσει ο άνθρωπος αυτή τη χάρη, τότε θα κλαίει σαν τον Αδάμ μετά την έξωσή του από τον παράδεισο. Οδυρόταν ο Αδάμ και όλη η έρημος άκουγε τους στεναγμούς του, τα δάκρυά του ήταν πικρά από την θλίψη και έκλαιγε για πολλά χρόνια.

Έτσι και η ψυχή που γνώρισε τη χάρη του Θεού και μετά την έχασε, πονά για τον Θεό και λέγει: «Διψά η ψυχή μου τον Κύριο και με δάκρυα Τον αναζητώ». Είμαι μεγάλος αμαρτωλός, και όμως είδα την άμετρη αγάπη και το έλεος του Θεού για μένα. [...] Κρίνω από την δική μου εμπειρία: Αν ο Κύριος αγάπησε εμέ τόσο πολύ, αυτό σημαίνει πως αγαπά όλους τους αμαρτωλούς, όπως αγάπησε κι εμένα. [...] Εγώ πάντα Σε πρόσβαλλα και Σε λυπούσα. Συ όμως, Κύριε, για τη μικρή μου μετάνοια μού έδωσες να γνωρίσω τη μεγάλη Σου αγάπη και την άμετρη αγαθότητά Σου. Το ιλαρό και πράο βλέμμα Σου έθελεξε την ψυχή μου. [...]

Κύριε, δώσε μου να αγαπώ μόνον Εσένα. Συ με έκτισες, Συ με φωτίσες με το άγιο βάπτισμα, Συ συγχωρείς τα αμαρτήματά μου και μου δίνεις τη χάρη να κοινωνώ το τίμιο Σώμα και Αίμα Σου. Δώσε μου τη δύναμη να μένω πάντα κοντά Σου.

Κύριε, δώσε μου τη μετάνοια του Αδάμ και την αγία ταπεινώσή Σου. [...]

Η ψυχή ζει πολύ στη γη και αγαπά τα γήινα κάλλη. Αγαπά τον ουρανό και τον ήλιο, αγαπά τους όμορφους κήπους, τη θάλασσα και τα ποτάμια, τα δάση και τα λειβάδια.

Αγαπά, ακόμη, και τη μουσική η ψυχή, κι όλα αυτά τα επίγεια την ευφραίνουν. Όταν όμως γνωρίσει τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, τότε δεν θέλει πια να βλέπει τα επίγεια.

... Κύριε πόσο πολύ αγαπάς τον άνθρωπο ! [...]

... Η αμαρτωλή ζωή είναι ο θάνατος της ψυχής, ενώ η αγάπη του Θεού είναι ο παράδεισος εκείνος της τρυφής, στον οποίο ζούσε πριν από την πτώση ο πατέρας μας Αδάμ...»

Εγώ πάντα Σε πρόσβαλλα και Σε λυπούσα. Συ όμως, Κύριε, για τη μικρή μου μετάνοια μού έδωσες να γνωρίσω τη μεγάλη Σου αγάπη και την άμετρη αγαθότητά Σου. Το ιλαρό και πράο βλέμμα Σου έθελεξε την ψυχή μου.

Επιμέλεια:

Μανώλης Αναγνώστου
Φοιτ. Ιατρικής Σχολής Αθηνών

Πηγή:

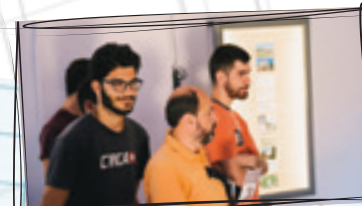
«Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης»,
εκδ. Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ, 1990

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΘΗΝΩΝ,
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2017, ΧΙΟΣ - ΟΙΝΟΥΣΣΕΣ

25-30/07

Φοιτητών

30/07-07/08

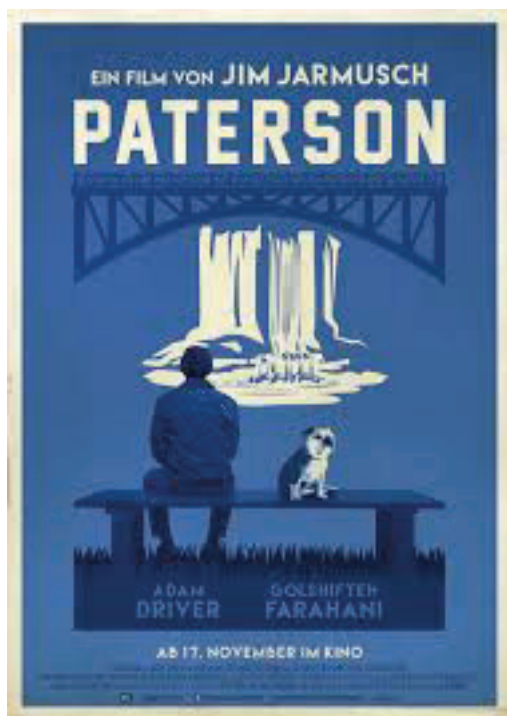
Φοιτητριών

ΠΑΤΕΡΣΟΝ (2016)

του Τζιμ Τζάρμους

Το έργο του κινηματογραφιστή Τζιμ Τζάρμους αποτελεί μια ιδιαίτερη περίπτωση αναφορικά με τη σύγχρονη κινηματογραφική δημιουργία. Θεωρείται ο εμπνευστής ενός ρεύματος που χαρακτηρίζεται ως Ανεξάρτητος Αμερικανικός κινηματογράφος, ρεύμα γεμάτο ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, τα οποία οι μεγάλοι υποστηρικτές του εν λόγω σκηνοθέτη αντιλαμβάνονται ως αριστουργηματικά. Στον αντίποδα βρίσκεται όμως μια πολύ μεγάλη μερίδα του διόλου ευκαταφρόνητου σε πλήθος κοινού, το οποίο πιθανών δεν γνωρίζει καν την ύπαρξη του συγκεκριμένου δημιουργού και σε καμία περίπτωση δεν είναι εξοικειωμένο με την εργογραφία του, την οποία αν προσπαθούσε να προσεγγίσει ξεκινώντας τυχαία από μία οποιαδήποτε ταινία του μάλλον θα δυσκολευόταν να καταλάβει τόσο την ταινία την ίδια, όσο και τον καλώς νοούμενο θόρυβο που γίνεται σχετικά με το συγκεκριμένο όνομα.

Η αμχανία αυτή μάλλον δε θα εξέλιπε και στην περίπτωση της τελευταίας ταινίας του Τζιμ Τζάρμους, η οποία φέρει τον τίτλο Πάτερσον, από το όνομα του πρωταγωνιστή της, ο οποίος διόλου τυχαία, τυχαίνει

να φέρει το όνομα της πατρογονικής του πόλης. Στην εν λόγω περίπτωση βέβαια ο θεατής θα έμενε απορημένος με την ταινία μάλλον λόγω της απλοϊκότητάς της. Κάποιος που έχει ακούσει τόσα πολλά για τον σκηνοθέτη, το έργο του, τη σημασία αυτού, πιθανον για την εκκεντρικότητά του και την ιδιαιτερότητά του θα έμενε έκπληκτος απέναντι στο πόσο απλά μοιάζουν όλα και όλοι στο Πάτερσον. Δεν υπάρχουν πολύπλοκοι διάλογοι, εξαιρετικά σύνθετοι ή βαθιά προβληματικοί και προβληματισμένοι χαρακτήρες, δαιδαλώδεις σκηνές και συλλήψεις. Όλα βαίνουν ομαλώς. Εκεί είναι το σημείο στο οποίο ο μυημένος θεατής στο έργο του Τζιμ Τζάρμους οφείλει να παρέμβει και να εξηγήσει ένα από τα βασικά διακριτικά της σκηνοθετικής ματιάς του Αμερικανού δημιουργού. Είναι το σημείο στο οποίο οφείλει να δηλωθεί ότι ο Τζάρμους έχει την ικανότητα και τη φιλοδοξία να αφουγκράζεται την εποχή του και τους ανθρώπους της και ταυτόχρονα κάνει κάτι που δεν είναι αυτονόητο για όλους τους καλλιτέχνες και δημιουργούς, να αγαπάει τους χαρακτήρες του.

Και περί αυτού πρόκειται η συγκεκριμένη ταινία. Σύγχρονοι χαρακτήρες, οι σχέσεις τους, η ζωή τους, οι περιέργειές τους αλλά και τελικά μian απάντηση στο ερώτημα που περιτριγυρίζει τις σκέψεις πολλών ανθρώπων σήμερα «Κατά πόσον οι αλλαγές που έχουν επέλθει στον τρόπο σκέψης και πράξης, στην καθημερινότητα, στα όνειρα και τις φιλοδοξίες των ανθρώπων τα τελευταία χρόνια είναι θετικές ή όχι, κατά πόσον δηλαδή οι μετανεωτερικοί, όπως είναι ο δόκιμος κοινωνιολογικός όρος, άνθρωποι κινούνται σε μια σωστή κατεύθυνση». Ο Τζάρμους απαντάει με τον τρόπο του σκηνοθέτη, που δεν είναι άλλος από το να μας δείξει αυτούς τους ανθρώπους, να μας τους προβάλλει αυτούς και τη ζωή τους, έτσι όμως όπως ο ίδιος τους βλέπει, τονίζω με αγάπη. Δεν τους δικαιολογεί πάντα και γνωρίζει καλά τις αδυναμίες τους με τις οποίες, στο βαθμό που δεν είναι τόσο σοβαρές, προτιμάει να χαμογελάει διακριτικά, εκφράζοντας μικρές δόσεις ειρωνείας σε διάφορα σημεία της ταινίας. Με άλλα λόγια ο Τζάρμους επικροτεί την πορεία των ανθρώπων αναγνωρίζοντας μερικές ίσως προϋποθέσεις.

Το Πάτερσον επομένως περιστρέφεται γύρω από την καθημερινότητα του ομώνυμου χαρακτήρα που ζει και εργάζεται στην ομώνυμη πόλη. Ο Πάτερσον είναι ένας πολύ απλοϊκός άνθρωπος που για τον λόγο αυτό αγαπάει πολύ την τάξη. Μοιάζει να έχει τακτοποιήσει τα πάντα με ακρίβεια στη ζωή του, γεγονός που φαίνεται στον τρόπο που παρουσιάζονται οι καθημερινές του συνήθειες που επαναλαμβάνονται με τρόπο που προσιδιάζει σε ιεροτελεστία, σχεδόν απaráλλαχτες κάθε φορά. Ο ίδιος είναι απόλυτα ευχαριστημένος με αυτή την κατάσταση, με αυτή τη ρουτίνα. Ξυπνάει κάθε πρωί, βρίσκει τα ρούχα του σιδερωμένα, τρώει το πρωινό του, πηγαίνει στη δουλειά του-οδηγός λεωφορείου-γυρίζει σπίτι, πηγαίνει βόλτα το σκύλο και κάθεται στο τοπικό μπαρ για μια μπύρα πριν γυρίσει σπίτι για τον βραδινό ύπνο. Ο Πάτερσον δηλαδή μοιάζει να είναι χαρακτήρας αντιπροσωπευτικός για μια άλλη εποχή και όχι τη δική μας. Μόνη παραδοξότητα στη συμπεριφορά του αποτελεί η αγάπη του για την ποίηση και κυρίως η προσπάθειά του να συνθέσει τα δικά του ποιήματα. Ιδιότροπα καθ' ότι προϊόν του χαρακτήρα του, απλοϊκά στη σύλληψη αποτελούν αποκύημα του γεγονότος ότι ο Πάτερσον είναι ένας παρατηρητής της ζωής των άλλων, γεγονός που τον μαθαίνει να τους αντικρύζει με τρόπο ανοιχτόκαρδο και καταδεκτικό. Έχοντας θέσει λοιπόν αυτό το πρότυπο, ο Τζάρμους τον βάζει να συγκεραστεί με τους ανθρώπους της εποχής μας οδηγώντας σε μια νοητή σύγκριση αλλά και σύγκρουση, γεγονός που φανερώνεται ιδίως στη σχέση του Πάτερσον με την κοπέλα του. Η εν λόγω γυναίκα φέρει τα περισσότερα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τους ανθρώπους σήμερα και βρίσκεται σε διαφορετικό μήκος κύματος απ' ότι ο Πάτερσον. Δεν έχει σταθερή δουλειά, δεν τη χαρακτηρίζει η τακτική νοικοκυροσύνη, που κάποιος θα υπέθετε ότι ο Πάτερσον θα αναζητούσε σε μια κοπέλα και διαρκώς εφευρίσκει νέες ιδέες και νέα πρότζεκτ για να περνάει το χρόνο της. Αλλάζει τις κουρτίνες, ράβει φορέματα, δοκιμάζει νέες παράξενες συνταγές και σχεδόν κάθε βδομάδα έχει ένα διαφορετικό όνειρο για το τι καριέρα ή μάλλον καλύτερα απασχόληση θα ακολουθήσει στη ζωή της.

Είναι ακριβώς αυτό το σημείο που στοιχειοθετεί την αντίληψη του σκηνοθέτη για την εποχή μας και τους ανθρώπους της. Θα περίμενε κανείς να δει τον Πάτερσον να αγανακτεί, να κουράζεται, να αντιδρά στη συμπεριφορά και την αντίληψη των πραγμάτων που εκφράζει η σύντροφός του. Όμως συμβαίνει το αντίθετο. Όχι μόνο υπομένει, αλλά τελικά μοιάζει να εκτιμά την ιδιαιτερότητα της κοπέλας του. Μέσα από την απλότητα του χαρακτήρα του μπορεί να διακρίνει τα θετικά στοιχεία της συντρόφου του, η οποία παραμένει μια καλοκάγαθη, ενθουσιώδης και δημιουργική κοπέλα, τρυφερή μαζί του και γεμάτη ευαισθησία. Ίσως λοιπόν να ενυπάρχουν μέσα της κάποια στοιχεία κακομαθησιότητας, ίσως και κάποιας αφέλειας, δεν παύει όμως να αποτελεί μια αξιόλογη προσωπικότητα με πολλά ουσιώδη χαρακτηριστικά. Χαρακτηριστικά που οδηγούν στην αγαπτική στάση του Πάτερσον αλλά και του ίδιου του σκηνοθέτη, που όντας και ηλικιακά μεγαλύτερος από τους χαρακτήρες του μοιάζει να μειδιά με τρόπο πατρικό παρακολουθώντας τους καθώς προσπαθούν να τραβήξουν την πορεία τους στη ζωή. Ξέρει ότι κι αν κάποια πράγματα αλλάζουν στον τρόπο που σκέφτονται οι άνθρωποι, αν οι προϋποθέσεις πληρούνται, τότε αυτοί μπορούν να τα καταφέρουν.

Ο Σαίξπηρ κάπου γράφει «Όσο γελάμε, τίποτα δε χάθηκε». Ο Τζιμ Τζάρμους με το Πάτερσον παραφράζει και γράφει «Όσο αγαπάμε (τη ζωή και τους ανθρώπους), τίποτα δε χάθηκε».

Επιμέλεια:

Αλέξανδρος Γκανάς
Φοιτ. Ηλεκτρολόγων Μηχανικών
& Μηχανικών Υπολογιστών ΕΜΠ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΕΡΑΣΜΑ

της Σοφίας Χατζή
Εκδόσεις Θύρα

BIBΛΙΟ

Διαβάζουμε τα Συναξάρια των Αγίων της Εκκλησίας μας και δεν μπορούμε παρά να θαυμάσουμε την τόλμη και τον ηρωισμό τους μπροστά στο μαρτύριο. Το ίδιο βέβαια θαυμάζουμε και τους Αγίους που δίχως εξωτερική βία, αλλά με δική τους εσωτερική πάλη εναντίων των παθών τους, κατάφεραν να ταπεινώσουν τόσο το σώμα όσο και το θέλημα τους. Όλους αυτούς ο Θεός τους κόσμησε με τα πνευματικά Του χαρίσματα και εκείνοι απλόχερα βοηθάνε όσους προστρέχουν για βοήθεια.

Το δέος μας μπροστά σε μία θαυμαστή ενέργεια ή ένα χάρισμα που αψηφά τους νόμους της φύσης και προσφέρει τη λύτρωση είναι δικαιολογημένος, ωστόσο ενέχει και έναν κίνδυνο. Θαμπωμένοι όπως είμαστε περιμένουμε να συμβεί το ίδιο και σε εμάς και να λυθούν ως δια μαγείας τα δικά μας προβλήματα. Την ίδια στιγμή, προσπερνάμε καθημερινά θαύματα που συμβαίνουν δίπλα μας. Γίνονται απλά και με συχία και για αυτό πρέπει κανείς να προσέξει πολύ για να διακρίνει την αγάπη και το έλεος του Θεού. Συμβαίνουν σε ανθρώπους γνώριμους, καθημερινούς που όπως όλοι μας σπκώνουν τον δικό τους σταυρό και πορεύονται τον Γολγοθά τους.

Αυτούς τους ανθρώπους βρήκε η κα Σοφία Χατζή και αποφάσισε να μας παρουσιάσει τις ιστορίες τους στο τε-

λευταίο της βιβλίο «Το τελευταίο κέρασμα». Αυτή τη φορά οι ήρωες της δεν είναι από το μακρινό Κολουέζι της Αφρικής αλλά από τα χωριά της υπαίθρου της Ελλάδας. Δεν τους προσπέρασε. Τους συνάντησε, τους μίλησε, τους άκουσε και βρήκε στη ζωή του κάθε ενός από αυτούς στοιχεία που της θύμισαν κάτι από το έλεος, την αγάπη και την αποθησαυρισμένη χαρά του Χριστού. *Οι χαρακτήρες είναι πρόσωπα αληθινά. Κανένας δεν κατακρίνεται, κανείς δεν ευτελίζεται. Όλοι έχουν ένα τραγικό μεγαλείο.*

Και τα επτά διηγήματα διαπνέονται από την αισιοδοξία με την οποία είχαν κατακλυσθεί οι πρώτοι χριστιανοί, εκείνη που διαμόρφωσε μέσα τους την πίστη στο άπειρο έλεος ενός Πατέρα Ουράνιου, που ακολουθεί δρόμους παράδοξους και απρόβλεπτους για να ελκύσει και να αγρεύσει τον κάθε έναν από εμάς.

Επιμέλεια:

Μόνικα Παππά
Τελειόφ. Πολιτικών Μηχανικών ΕΜΠ

ΜΠΟΝΧΕΦΕΡ: Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΕΝΑΝΤΙΩΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

Του ΕΡΙΚ ΜΕΤΑΞΑ

Εκδ. Εν Πλω

8 Απριλίου 1945, στρατόπεδο συγκέντρωσης Φλόσενμπουργκ, Γερμανία, ώρα πέντε τα χαράματα. Μια ομάδα κρατουμένων οδηγείται προς την αγχόνη. Οι περισσότεροι είναι ναύαρχοι και στρατηγοί αντιφρονούντες προς τη ναζιστική Γερμανία που διανύει πια τις τελευταίες μέρες της ύπαρξής της. Ανάμεσά τους βρίσκεται ο Ντίτριχ Μπονχέφερ θεολόγος και πάστορας. Λίγα λεπτά πριν την εκτέλεσή του γονατίζει και προσεύχεται με θέρμη στο Θεό. Ψελίζοντας ακόμα μερικά λόγια προσευχής βαδίζει ατάραχος προς την αγχόνη. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα ο θεολόγος που εναντιώθηκε στο Χίτλερ, ο άνθρωπος που ενέπνευσε πιστούς και μη κι αγάπησε το Θεό όσο τίποτα άλλο στον κόσμο αφήνει την τελευταία του αναπνοή.

Ο Ντίτριχ Μπονχέφερ γεννήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 1906 στο Μπρεσλάου τη Γερμανίας και μαζί με τη δίδυμη αδερφή του ήταν τα προτελευταία από τα οκτώ παιδιά της οικογένειας. Πατέρας τους ήταν ο διάσημος ψυχίατρος Καρλ Μπονχέφερ και μητέρα τους η δασκάλα Πάουλα Φον Χάξε. Τα παιδιά μεγάλωσαν σε περιβάλλον διανοούμενων όπου μπόρεσαν ν'αναπτύξουν την εξυπνάδα τους και την αγάπη για τη μάθηση ωστόσο στη διαπαιδαγώγησή τους κυρίαρχο ρόλο έπαιζε επίσης η πίστη στο Θεό και η μελέτη της Αγίας Γραφής. Ο νεαρός Ντίτριχ επέλεξε να σπουδάσει θεολογία έχοντας ως μακροπρόθεσμο στόχο την ακαδημαϊκή καριέρα αλλά στην πορεία άλλαξε γνώμη καθώς η αγάπη του για το Θεό τον ώθησε να γίνει πάστορας ώστε να διακονήσει τους συνανθρώπους του. Η άνοδος του Χίτλερ στη εξουσία το 1933 τον βρίσκει να διακονεί σε μια εκκλησία στο Βερολίνο. Από τις πρώτες μέρες του, το ναζιστικό καθεστώς τον βρίσκει ανοιχτά αντίθετο καθώς πιστεύει ότι ο εθνικοσοσιαλισμός κι ο χριστιανισμός είναι έννοιες ασυμβίβαστες. Κι ενώ ο Χίτλερ πολεμά τους αντιφρονούντες με εκτελέσεις και φυλακίσεις, ο Μπονχέφερ πολεμά το Χίτλερ με τους λόγους που βγάζει από τον άμβωνα. Μέλος της λεγόμενης Ομολογούσας Εκκλησίας που σκοπό έχει ν' αντικαταστήσει την επίσημη εκκλησία που έχει ταχθεί υπέρ του καθεστώτος δε διστάζει να τα βάλει ακόμα και με τους πιο υψηλά ιστάμενους προκειμένου να σταματήσει τα βασανιστήρια και τις διώξεις πολλών συνανθρώπων του.

Ένα περιεκτικό και καλογραμμένο βιβλίο -best seller στην Αμερική- που παρουσιάζει την άγνωστη ζωή ενός ανθρώπου υποδείγματος, ενός σύγχρονου μάρτυρα που για την αγάπη του Θεού και την ελευθερία των συνανθρώπων του δε διστάζει να θυσιάσει ακόμα και την ίδια του τη ζωή.

Επιμέλεια:

Ιωάννα Κυριακούλη
Φοιτ. Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ

Μπορείτε να διαβάσετε σχετικά στο 120ό τεύχος της "Παρεμβολής", σελ. 10-11 "Μια καμπάνα, μια κεραία και αντίσταση" για το βίο δύο Ελλήνων Ορθοδόξων ιερέων, στα στρατόπεδο συγκέντρωσης του Νταχάου.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΠΕΝΑΚΗ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2017

Φέτος το Φθινόπωρο, στο μουσείο Μπενάκη που βρίσκεται στην οδό Πειραιώς θα παρουσιαστούν αρκετές ενδιαφέρουσες εκθέσεις.

Μια **φωτογραφική έκθεση** που διοργανώνεται από τη Γαλλική Σχολή Αθηνών και θα περιλαμβάνει φωτογραφικό υλικό από το συμμαχικό εκστρατευτικό σώμα, που έδρασε στα Βαλκάνια στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι φωτογραφίες είναι εκατοντάδες και απεικονίζουν την Αθήνα του 1917, από τη ματιά των ξένων στρατιωτών. Το υλικό αυτής της έκθεσης προέρχεται από το Παρίσι (Établissement de Communication et de Production Audiovisuelle de la Défense, Médiathèque de l'Architecture et du Patrimoine).

«**Το Νέο Salon des Cent. Διεθνής Έκθεση Αφίσας. Αφιέρωμα στον Toulouse-Lautrec**»: Η έκθεση αποτελεί αφιέρωμα στον Χενρί ντε Τουλούζ Λοτρέκ και παρουσιάζεται από τις 25 Σεπτεμβρίου έως τις 12 Νοεμβρίου 2017. Το 2001 συμπληρώθηκαν 100 χρόνια από το θάνατό του και εκατό κορυφαίοι γραφίστες από όλο τον κόσμο σχεδίασαν από μια αφίσα τιμώντας τον. Η συγκεκριμένη έκθεση έχει παρουσιαστεί σε πολλές χώρες της Ευρώπης, της Ασίας και στην Αμερική. Τέλος, την έκθεση πλαισιώνουν προσωπογραφίες του Toulouse-Lautrec που έγιναν με διάφορες τεχνικές σε sketchbooks από τους σπουδαστές της Σχολής Βακαλό.

«**Ίκαρος. Το Εργοστάσιο Κεραμικών της Ρόδου/ 1928-1988**»: Τα εκθέματα αποτελούν συλλογή του Γιάννου Θ. Ιωαννίδη και διατρέχουν όλη την περίοδο λειτουργίας του εργοστασίου. Η Ιταλική εταιρεία ICARO ιδρύθηκε το 1928 με στόχο την κατασκευή καλλιτεχνικών κεραμικών και κυρίως αντιγράφων των περιζήτητων κεραμικών Ιζνίκ, τα οποία υπήρχαν σε μεγάλες ποσότητες

στα αρχοντικά της Λίνδου. Το 1946, λίγο πριν από την αποχώρηση των Ιταλών, ο ρόδιος επιχειρηματίας Κωνσταντίνος Δ. Χατζηκωνσταντής απέκτησε την πλειονότητα των μετοχών της εταιρείας και στη συνέχεια έγινε ο αποκλειστικός ιδιοκτήτης της επιχείρησης με την ελληνική πλέον επωνυμία ΙΚΑΡΟΣ. Ο ξαφνικός θάνατός του το 1987 σηματοδότησε το τέλος του ΙΚΑΡΟΥ. Παρέμεινε σε συνεχή λειτουργία για σχεδόν 59 έτη, παράγοντας τεράστια ποικιλία διακοσμητικών κεραμικών. Χάρης στο μέγεθος και το εύρος της συλλογής αλλά και στη μακροχρόνια μελέτη του συλλέκτη, η έκθεση αποτελεί την πρώτη ουσιαστική προσπάθεια να αναδειχθεί η συνολική ιστορία του ΙΚΑΡΟΥ, μια ιστορία άρρηκτα συνδεδεμένη με το νησί της Ρόδου.

Μία ακόμη έκθεση περιλαμβάνει πεντακόσιες περίπου γλυπτικές συνθέσεις που σκιαγραφούν τους πειραματισμούς με τα υλικά και τις τεχνικές της κεραμικής της εικαστικού Μαρίτσας Τραυλού. Οι δημιουργίες της σχετίζονται με την οπτική πραγματικότητα και τον απέραντο κόσμο της θάλασσας. Πρόκειται για έργα με δυνατή αίσθηση υφής και χρώματος, έντασης και πάθους, που εκφράζουν το μεγαλείο και τη χαρά της ζωής. Η έκθεση θα διαρκέσει από 28 Σεπτεμβρίου έως 19 Νοεμβρίου 2017.

Παράλιο Σήμα: Είναι η έκθεση των συμμετοχών στον πανελλήνιο αρχιτεκτονικό φοιτητικό διαγωνισμό για τον σχεδιασμό κατασκευής ενημέρωσης και πληροφόρησης στη Νέα Παραλία Θεσσαλονίκης. Ο διαγωνισμός πραγματοποιήθηκε την άνοιξη του 2017 και η απονομή των βραβείων θα πραγματοποιηθεί την ημέρα των εγκαινίων της έκθεσης. Πρόκειται για μία κατασκευή που θα λειτουργήσει ως σημείο πληροφόρησης για δράσεις και εκδηλώσεις που διεξάγονται μόνιμα, περιοδικά ή για ορισμένη χρονική διάρκεια στη Νέα Παραλία. Η κατασκευή πρόκειται να τοποθετηθεί σε δύο σημεία της και θα έπρεπε να είναι ευδιάκριτη από απόσταση. Η έκθεση θα διαρκέσει από 8 Σεπτεμβρίου έως 8 Οκτωβρίου 2017.

Ρωσική Θρησκευτική Τέχνη στην Ελλάδα. Οι μαρτυρίες μιας μακράς επικοινωνίας, 16ος - 19ος αιώνας: Πολυάριθμες ρωσικές εικόνες και λειτουργικά σκεύη φυλάσσονται σε μοναστήρια, εκκλησίες και μουσεία στην Ελλάδα και συνιστούν σημαντικό, αλλά άγνωστο τεκμήριο τόσο για την ιστορία της θρησκευτικής τέχνης στην Ελλάδα όσο και για τις πολιτιστικές επαφές και πολιτικές σχέσεις της Ρωσίας με τα Βαλκάνια και την Ανατολική Μεσόγειο, από τα μέσα του 16ου έως τα τέλη του 19ου αιώνα. Η παρουσία και διάδοση των ρωσικών θρησκευτικών έργων στις ελληνικές κοινότητες και τα εκκλησιαστικά κέντρα ερμηνεύεται μέσα από ένα σύνθετο πλέγμα επαφών που διαπερνούσε όλη τη διαστρωμάτωση των δύο κοινωνιών, από τον τσάρο και τα επίσημα διπλωματικά δώρα, έως τα κειμήλια των ελληνικών μοναστηριών στη Ρωσία και τη δραστηριότητα Ελλήνων και Ρώσων εμπόρων. Η έκθεση θα διαρκέσει από 14 Δεκεμβρίου 2017 έως 11 Φεβρουαρίου 2018.

Επιμέλεια:

Φωτεινή Τερζάκη
Εργοθεραπεύτρια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ II

Φωτογραφία: Βασίλης Λόντος

Δαγκώνω τὰ χεῖλη μου γυρεύοντας νὰ τ' ἀποτρέψω
μὴν τυχὸν καὶ ξεστομίσω τοὺς ματαίους διαλο-
γισμοὺς
ἢ ποσότητα τῆς ἐμπάθειας
κοκκινίζει ἀναλόγως τὸ κάτω χεῖλος
τὸ σκίζει, τ' αὐλακώνει
μὲ προδίδει λοιπὸν ἕνα φιλὶ
καθὼς ἐκεῖ ἀποτυπώνει τὰ σημάδια τοῦ
τοῦ σπαραγμοῦ μου τὸ ἐντός,
κάνω μιὰ νὰ προσκυνήσω, σκοντάφτω στὸ γυαλὶ
ποὺ προφυλάσσει τὰ ψιμύθια καὶ τὰ φῶτα
ἀπ' τοῦ φιλιοῦ τὶς γρατζουνιῆς
κι' ὅτι ἀγαποῦσα πρῶτα; - Μὴ φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς
διακηρύσσουν τόσες προσευχῆς

κι' ἡ πορεία μας πρὸς Ἐμμαοὺς
γυάλινο φίλημα καὶ γιαντζὶ προσκύνημα
ἅμα καὶ τὸ ἐργατικὸ καὶ σπουδαστικὸ τὸ κίνημα
διαδηλώνει φράσσοντας τοῦ κορμιοῦ μου τὶς ὁδοὺς
μὲ προδίδει, λοιπὸν, ἕνα φιλὶ
κι' ἔχουν ἦδη τὰ μεσάνυχτα περάσει
μά· ἐν πάσῃ περιπτώσει, τι καρτερᾶς;
σφυροκοποῦνε γύρω μας εἰκόνες,
ἢ μᾶλλον ἐντυπώσεις
στὰ πῆλινα χεῖλη μου μετρᾶς, ραγίσματα ἐπτὰ
ἀλλ' ἑβδομηνταεπτὰ συγγνώμες.

Επιμέλεια: Μπ. Νᾶ.Σ

Χριστιανική Φοιτητική

«Κύριος στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου καὶ ῥύστης μου», (Ψαλμ. 17, 3)

«μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω» (Α' Τιμ. 4, 12)

Ἐνωση

οὐ γὰρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. 18, 20)

Παρέα

Αγάπη

Δράση

Μαθητεία

Πορεία

Μοίρασμα

...έλα στη φοιτητική συντροφιά μας!

ΓΙΟΡΤΗ ΕΝΑΡΞΗΣ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2017, ΩΡΑ: 18.30 μ.μ.

ΕΝΑΡΞΗ ΚΥΚΛΩΝ ΣΥΜΜΕΛΕΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΤΟΜΕΩΝ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ
ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 23 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2017
ΚΑΡΥΤΣΗ 14, ΑΘΗΝΑ, ΑΙΘΟΥΣΑ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ»

☎ 210 32 37 154 🌐 www.xfe.gr ✉ xfe@xfe.gr
📌 Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, Περιοδικό Παρεμβολή
📱 [xfe_net](https://www.instagram.com/xfe_net)

 ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ
ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ
ΕΝΩΣΗ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Άδειας
868

ΚΛΕΙΣΤΟ ΕΝΤΥΠΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 868 - ΚΩΔΙΚΟΣ 015475
Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα
ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2017, Τεύχος 121